

Kháng Long Hữu Bối

Hoàng Dung đang định xé con gà ra, sau lưng chợt có người nói: -Xé làm ba. Phần cái phao câu để cho ta!

Hai người giật nảy mình, sau lưng có người lén tới như thế mà mình hoàn toàn không hay biết gì, vội vàng quay lại, chỉ thấy người nói là một người ăn mày trung niên. Người này hàm vuông mặt dài, dưới cằm có râu, tay thô chân to, quần áo trên người vá chằng vá đụp nhưng rất sạch sẽ, cầm một chiếc gậy trúc xanh bóng loáng như ngọc, lưng đeo một chiếc hồ lô lớn sơn đỏ, vẻ mặt rất thèm thuồng, thần thái rất nôm nóng, tựa hồ nếu không đưa y phần phao câu gà thì y sẽ giơ tay ra cướp. Quách Hoàng hai người cũng chưa trả lời, y đã ngồi phệt xuống đất chỗ đối diện, lấy chiếc hồ lô trên lưng xuống, mở nút ra, mùi rượu bốc lên ngào ngạt. Y ừng ực ừng ực uống luôn mấy hớp, đưa chiếc hồ lô qua Quách Tĩnh, nói: -Thằng nhóc, uống đi.

Quách Tĩnh nghĩ thầm người này thật quá vô lễ, nhưng thấy y hành động lạ lùng, biết có sự lạ, không dám coi thường, nói: -Tôi không uống rượu, lão nhân gia người cứ uống thôi.

Lời lẽ vô cùng cung kính. Người ăn mày kia nhìn Hoàng Dung nói: -Con nhóc, người uống không?

Hoàng Dung lắc lắc đầu, chợt thấy bàn tay phải cầm hồ lô của y chỉ có bốn ngón, ngón cái cụt tới tận bàn tay, liền giật nảy mình, nghĩ tới hôm trước đứng ngoài cửa sổ khách điếm nghe Khưu Xử Cơ. Vương Xử Nhất nói chuyện Cữu chỉ thần cái, nghĩ thầm: -Chẳng lẽ hôm nay cơ duyên xảo hợp, lại gặp được bậc tiền bối cao nhân? Cứ thử thăm dò lời lẽ của y rồi sẽ tính.

Thấy y nhìn nhìn con gà trên tay mình, cổ họng giật giật, miệng ứa nước dãi, trong lòng cười thầm, lập tức xé đôi con gà, đưa phần có phao câu qua cho y.

Người ăn mày cả mừng, đưa tay giật lấy, như mây trôi gió cuốn ăn sạch nhẵn, vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi: -Ngon quá, ngon quá, ngay cả tổ tông lão khiêu hóa ta cũng chưa từng được ăn một con gà ăn mày ngon thế này.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, đưa nửa con gà còn lại cho y. Người ăn mày ấy khiêm nhường nói: -Sao lại thế? Hai đứa nhóc các người còn chưa ăn mà?

Y ngoài miệng khách sáo nhưng đã đưa tay cầm lấy, trong giây lát cũng đã ăn sạch, chỉ còn thừa mấy cái xương.

Y vỗ vỗ bụng, kêu lên: -Bụng ơi là bụng. ăn thịt gà ngon thế này còn thiếu gì nữa bụng ơi?

Hoàng Dung bật cười khanh khách, nói: -Tiểu nữ ngẫu nhiên nường được một con gà ăn mày, lại được chui vào bụng của tổ tông ăn mày, đúng là vô cùng vinh hạnh.

Người ăn mày kia hô hô cười lớn, nói: -Con nhóc người ngoan lắm.

Rồi lấy ra mấy đồng tiền vàng nói: -Hôm qua gặp mấy người đánh nhau, trong đó có một người rất giàu, ném tiền ra cứ sáng loang loáng, lão khiêu hóa thuận tay bắt lấy mang đi luôn. Mấy đồng tiền này trong là đồng sắt nấu thành, ngoài là mạ vàng thật. Con nhóc người cầm lấy mà chơi, lúc nào không có tiền cũng có thể đổi được bảy tám đồng cân bạc đấy!

Nói xong đưa Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lắc đầu không nhận, nói: -Bọn tôi coi người là bạn bè, mời bạn bè ăn một chút, không thể nhận lễ vật. Đây là y theo quy củ hiếu khách của người Mông Cổ.

Người ăn mày kia mặt mày nhăn nhó, lắc đầu nói: -Thế thì khó quá, lão khiêu hóa ta xin cơm thừa canh cặn thì không sao, hôm nay lại ăn một con gà ngon của hai đứa nhóc các người, chịu một cái ơn lớn bằng trời như thế mà không có gì đền đáp. Như thế ... như thế ...

Quách Tĩnh cười nói: -Một con gà bé tí có đáng cái gì mà ơn huệ? Không giấu gì người, con gà ấy là bọn tôi ăn cắp đấy.

Hoàng Dung cười nói: -Chúng tôi thuận tay bắt gà, lão nhân gia người thuận mồm ăn gà, mọi người đều là thuận thôi.

Người ăn mày kia hô hô cười rộ, nói: -Hai đứa nhỏ các người thật có ý tứ rất hợp tính ta. Nào, các người có điều tâm nguyện gì, thử nói cho ta nghe xem.

Quách Tĩnh nghe trong câu nói của y rõ ràng có ý ra tay giúp đỡ mình nhưng vẫn là mời người ta ăn uống để nhận lễ vật, bèn lắc lắc đầu. Hoàng Dung lại nói: -Con gà ăn mày ấy cũng chưa đáng gì, tôi còn có mấy món ruột, muốn mời người phẩm bình phẩm bình. Chúng ta cùng tới thị trấn trước mặt được không?

Người ăn mày kia cả mừng kêu lên: -Hay lắm, hay lắm!

Quách Tĩnh nói: -Lão nhân gia người họ gì..

Người ăn mày kia nói: -Ta họ Hồng, bày vai thứ bảy, hai đứa nhóc các người gọi ta là Thất Công được rồi.

Hoàng Dung nghe y nói là họ Hồng, nghĩ thầm: -Quả nhiên là y. Có điều y bấy nhiêu tuổi mà xem ra vẫn còn nhỏ hơn Khưu đạo trưởng mấy tuổi, vậy làm sao mà nổi tiếng ngang hàng với sư phụ của Toàn Chân thất tử? Ờ, cha mình cũng không già, nhưng chẳng phải cũng ngang hàng với Hồng Thất Công sao? Chắc là công phu của mấy lão đạo trong Toàn Chân thất tử không bằng nên tuổi tác đều hiện ra trên cái thân chó.

Khưu Xử Cơ ép Quách Tĩnh cưới Mục Niệm Từ, nên Hoàng Dung rất căm

hận y.

Ba người đi về phía nam, tới một thị trấn gọi là trấn Thương Miếu, vào nghỉ lại ở khách điểm. Hoàng Dung nói: -Tôi đi mua thức ăn, hai người cứ nghỉ ngơi một lúc đi.

Hồng Thất Công nhìn theo bóng Hoàng Dung, cười hề hề nói: -Đó là cô vợ bé nhỏ của người phải không?

Quách Tĩnh đỏ mặt, không dám nói phải, cũng không muốn nói không.

Hồng Thất Công ha hả cười lớn, lim dim mắt lẩn ra ghé ngủ một giấc.

Qua hơn nửa giờ Hoàng Dung mới mua thức ăn về, vào bếp nấu nướng.

Quách Tĩnh muốn vào giúp, nhưng nàng cứ cười cười đẩy y ra ngoài.

Lại qua hơn nửa giờ. Hồng Thất Công ngáp một cái hai cánh mũi hít hít, kêu lên: -Mùi thơm gì lạ quá? Thức ăn gì thế? Có điểm chút tà môn đây! Tình hình quả thật không hay.

Rồi thò thò cổ không ngừng nhìn nhìn vào bếp. Quách Tĩnh thấy y sốt ruột không chờ được, dánh về ngựa ngáy, không khỏi cười thầm.

Mùi thơm trong bếp từng đợt từng đợt bay ra, nhưng Hoàng Dung thủy chung vẫn chưa lộ mặt.

Hồng Thất Công gãi đầu gãi tai, đứng lên ngồi xuống, ngồi xuống đứng lên như không chịu nổi, nói với Quách Tĩnh Ta có tật xấu là tham ăn, cứ nghĩ tới chuyện ăn là quên hết mọi chuyện.

Rồi chìa bàn tay phải chỉ còn bốn ngón ra nói: -Người xưa nói ngón trở máy động là có ăn, quả thật không sai. Ta chỉ cần nhìn thấy hoặc nghe thấy món ăn ngon lạ là ngón trở cũng máy động không ngừng. Có một lần vì tham ăn làm lỡ một chuyện lớn, ta nổi giận, một đao chém rụng ngón tay ...

Quách Tĩnh a một tiếng. Hồng Thất Công thở dài nói: -Ngón tay tuy đã chém rụng, nhưng tính tham ăn vẫn không bỏ được.

Nói tới đó. Hoàng Dung đã bưng một cái mâm gỗ đầy vun bước ra đặt lên bàn, trong mâm có ba bát cơm trắng, hai chén rượu, ngoài ra còn hai bát lớn thức ăn.

Quách Tĩnh thấy mùi thơm sực mũi, dễ chịu không sao tả được, chỉ thấy một bát là thịt bò nướng, có điều mùi thơm sực nức chứ không thấy có gì đặc biệt, bát kia là canh xanh rờn, trong có mấy mươi quả anh đào, lại có bảy tám cánh hoa ửng hồng nổi bên trên, dưới có măng non, hồng trắng xanh ba màu soi vào nhau đẹp để lóa mắt, trong canh có mùi lá sen nhẹ nhàng bốc lên, chắc món canh này nấu bằng lá sen.

Hoàng Dung rót một chén rượu đặt trước mặt Hồng Thất Công, cười nói: -Thất Công, người thưởng thức xem tay nghề nấu nướng của tôi thế nào?

Hồng Thất Công đời nào chờ nàng nói tới câu thứ hai, cũng không uống

rượu, đưa đũa gấp luôn hai miếng thịt bò cho vào miệng, chỉ thấy trong miệng thơm ngát, không phải thịt bò bình thường, cứ nhai một miếng lại thấy một mùi vị khác nhau, hoặc béo mềm, hoặc ngọt lự, các mùi vị khác hẳn nhau, biến ảo đa đoan, giống như chiêu thức của cao thủ võ học nhiều tầng nhiều lớp đánh mãi không hết, người ta không sao lường được. Hồng Thất Công vừa mừng vừa sợ, nhìn kỹ lại té ra mỗi miếng thịt bò là do bốn miếng thịt kết thành.

Hồng Thất Công nhắm mắt phân biệt mùi vị, nói: -Ờ, một miếng là thịt móng dê, một miếng là tai heo, một miếng là thịt thăn bê, một miếng là..., một miếng là ...

Hoàng Dung nhoẻn miệng cười nói: -Đoán đúng thì người mới thật lợi hại ...

Nàng chưa dứt lời. Hồng Thất Công đã kêu lên: -Là thịt đùi chương trộn với thịt thỏ.

Hoàng Dung vỗ tay khen ngợi: -Hảo bản lĩnh, hảo bản lĩnh.

Quách Tĩnh nghe thấy ngẩn người, nghĩ thầm: -Một bát thịt bò mà bao nhiêu công sức như thế, mà y lại phân biệt được năm món thịt có mùi vị khác hẳn nhau.

Hồng Thất Công nói: -Thịt có năm loại, nhưng thịt dê thịt heo trộn lại là một mùi, thịt chương thịt bò lại là một mùi, tất cả có mấy lần biến hóa, ta tính không ra.

Hoàng Dung cười nói: -Nếu theo thứ tự biến hóa thì không kể, nhưng ở đây có hai mươi lăm lần biến, hợp với số hoa mai năm năm hai mươi lăm, lại vì miếng thịt có hình ống sáo, vì vậy món này có tên là Nhà ai sáo ngọc nghe mai rụng, hai chữ Nhà ai cũng có ý khảo xét người khảo xét một phen. Thất Công người khảo xét đúng rồi, là Trạng nguyên trong đám thực khách đấy.

Hồng Thất Công kêu lên: -Xin lỗi!

Cũng không rõ là khen tên món ăn hay khen bản lĩnh phân biệt mùi vị của mình, cầm thìa lên múc hai quả anh đào, cười nói bát canh lá sen măng non anh đào này rất dễ nhìn, không thể không ăn, chúp chúp miệng đánh giá mùi vị, a một tiếng ngạc nhiên nói: -Ủa!

Lại ăn hai quả nữa, lại a một tiếng. Lá sen tinh khiết, măng non tươi, anh đào ngọt thì không cần nói, nhưng hạt anh đào đã xẻ ra, lại nhồi thêm thức khác vào, nếm không ra là thức gì.

Hồng Thất công trầm ngâm nói: -Quả anh đào này nhồi thêm thức gì vào thế?

Rồi nhắm tít hai mắt thông thả phân biệt mùi vị, lẩm nhẩm nói: -Là thịt chim sẻ! Không phải đa đoan, là chim cưu đúng rồi, là chim cưu!

Mở choàng mắt ra, thấy Hoàng Dung đang chìa ngón tay cái tên, bắt

giác vô cùng đặc ý, cười nói: -Bát canh lá sen măng tươi anh đào thịt chim cưu này có cái tên kỳ lạ gì thế?

Hoàng Dung cười khế nói: -Lão gia, người còn nói thiếu một món.

Hồng Thất công ủa một tiếng, nhìn vào bát canh nói: -Ờ, còn thiếu mớ hoa.

Hoàng Dung nói: -Đúng rồi, cứ nghĩ từ năm món nấu thành là ra tên món canh này đấy.

Hồng Thất công nói: -Bảo ta đoán thì không được đâu, con nhóc ngoan, người nói mau đi!

Hoàng Dung nói: -Tôi nói một câu thôi, chỉ cần theo Kinh Thi là nghĩ ra ngay.

Hồng Thất công xua tay lia lịa, nói: -Không được, không được! Những trò sách vở thì lão khiêu hóa ta chẳng biết gì đâu.

Hoàng Dung cười nói: -Cái này là dung mạo như hoa, môi như anh đào, tức là mỹ nhân, có đúng không?

Hồng Thất công nói: -À, té ra là canh Mỹ nhân.

Hoàng Dung lắc đầu nói: -Trúc chẻ ra thì lòng rỗng không, đó là quân tử, hoa sen lại là quân tử trong các loại hoa. Vì vậy măng và lá sen là nói người quân tử.

Hồng Thất công nói: -Ồ, té ra là canh Mỹ nhân quân tử.

Hoàng Dung vẫn lắc đầu cười nói: -Vậy còn thịt chim cưu? Bài đầu Kinh Thi có câu Quan quan thư cưu. Tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ. Quân tử hảo cầu (Chim cưu ríu rít. Bên cạnh bờ sông. Thục nữ yểu điệu. Quân tử cầu mong), nên món canh này gọi là canh Hảo cầu.

Hồng Thất công hô hô cười lớn, nói: -Đã có loại canh kỳ lạ thế này thì cũng phải có cái tên kỳ lạ thế này, hay lắm, hay lắm, người là một con nhóc kỳ lạ, cũng không biết là do lão già kỳ lạ nào sinh ra. Món canh này mùi vị quả thật không kém. Mười mấy năm trước ta ăn canh anh đào trong ngự trù của hoàng đế, nhưng mùi vị còn thua xa bát canh này.

Hoàng Dung cười nói: -Trong ngự trù có món gì ngon, lão nhân gia người nói ra cho tôi nghe, để tôi học theo nấu cho người dùng.

Hồng Thất công không ngừng ăn thịt bò, húp nước canh, rượu cũng không kịp uống, miệng không lúc nào rảnh để trả lời nàng, đến khi hai bát thức ăn chỉ còn một hai phần mười mới nói: -Trong ngự trù dĩ nhiên nhiều món ngon, chẳng qua không có món nào bằng hai món này. Ờ, có một món nem Uyên ương ngũ trân rất ngon, nhưng ta không biết cách làm.

Quách Tĩnh hỏi: -Là hoàng đế mời người vào ăn à?

Hồng Thất công ha hả cười nói: -Không sai, hoàng đế mời, có điều hoàng đế không biết thôi. Ta núp trên rường ngự trù ba tháng, hoàng đế ăn món gì ta cũng nếm trước món ấy, ăn hết cả mâm, món nào không ngon thì để cho gã tiểu tử hoàng đế ấy ăn. Người trong ngự trù ngờ là có ma quỷ, đều nói là Hồ ly đại tiên.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng nghĩ thầm: -Người này tham ăn vô cùng, nhưng cũng lớn mật vô cùng.

Hồng Thất công cười nói: -Thằng nhóc, vợ ngươi về tài nghề nấu bếp đứng đầu thiên hạ, một đời ngươi nhất định sẽ hưởng phúc. Con bà nó, sao năm ta còn trẻ lại không gặp được một nữ nhân có bản lĩnh thế này?

Trong lời nói tựa hồ vô cùng cảm khái.

Hoàng Dung cười khế một tiếng, cùng Quách Tĩnh gấp những thức ăn còn lại ăn cơm. Nàng chỉ ăn một bát là no. Quách Tĩnh ăn luôn bốn bát lớn, thức ăn ngon dở gì y cũng không phân biệt được. Hồng Thất công lắc đầu thở dài, nói: -Đồ con bò ăn hoa mẫu đơn. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Hoàng Dung chau môi cười khế. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Bò mà thích ăn hoa mẫu đơn à? Ở Mông Cổ có rất nhiều bò nhưng không có hoa mẫu đơn, tự nhiên mình chưa thấy bò ăn hoa mẫu đơn, nhưng tại sao lại nói là đáng tiếc đáng tiếc?

Hồng Thất công vuốt vuốt bụng nói: -Hai đứa nhóc các ngươi đều biết võ nghệ, lão nhân gia đã sớm biết rồi. Con nhóc kia hao phí tâm cơ nấu nướng thức ngon cho ta ăn, nhất định ta không yên tâm, không dạy cho các ngươi vài chiêu không xong. Được thôi, ăn qua mấy món ngon thế này, không dạy vài chiêu cũng là có lỗi nào nào nào, đi theo ta.

Rồi khoác cái hồ lô lên vai, cầm ngọn trúc bồng đứng lên bước ra.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung theo y ra tới một khu rừng tùng ngoài thị trấn.

Hồng Thất công hỏi: -Quách Tĩnh Ngươi muốn học cái gì?

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Võ học rộng lớn như thế, ta muốn học cái gì chẳng lẽ ngươi lại có thể dạy cái ấy sao?

Đang ngẫm nghĩ thì Hoàng Dung nói: -Thất công, công phu của y không bằng ta, y thường tức giận, rất muốn thắng ta.

Quách Tĩnh nói: -Ta tức giận bao giờ?

Hoàng Dung đưa mắt ra hiệu. Quách Tĩnh bèn không nói gì nữa. Hồng Thất công cười nói: -Ta thấy tay chân của y trầm ổn, căn cơ nội công không kém, sao không bằng ngươi? Lại đây, hai đứa nhóc các ngươi đánh nhau xem nào.

Hoàng Dung bước tới mấy bước kêu lên: -Tĩnh ca ca, lại đây!

Quách Tĩnh còn đang ngần ngừ. Hoàng Dung nói: -Người không bộc lộ bản lĩnh thì lão nhân gia người làm sao dạy được.

Quách Tĩnh thấy không sai, bèn nói với Hồng Thất công Vãn bối công phu kém cỏi, xin lão nhân gia chỉ điểm nhiều cho!

Hồng Thất công nói: -Chỉ điểm một ít thì không sao, chứ chỉ điểm nhiều thì không được đâu.

Quách Tĩnh sững sốt Hoàng Dung kêu lên: -Xem chiêu!

Rồi sấn vào vung chưởng đánh luôn. Quách Tĩnh giờ tay đỡ gạt. Hoàng Dung biến chiêu vô cùng mau lẹ, đã rút chưởng phóng cước đá vào hạ bàn của y. Hồng Thất công kêu lên: -Giỏi, con nhóc, đúng là có tài đấy!

Hoàng Dung hạ giọng nói: -Dụng tâm đánh nhau thẳng thắn với ta đi!

Quách Tĩnh phấn chấn tinh thần, sử dụng Nam Sơn chưởng pháp Nam Hy Nhân dạy cho, song chưởng lật lại, vù vù rít gió. Hoàng Dung nhô lên hụp xuống, ra sức chống đỡ. Đánh nhau khoảng nửa bữa cơm đột nhiên biến chiêu, sử dụng Lạc anh thần kiếm chưởng mà cha là Hoàng Dục Sư sáng chế ra. Trong tên gọi của chưởng pháp này có hai chữ Thần kiếm, vì Hoàng Dục Sư theo kiếm pháp mà biến hóa chế ra. Chỉ thấy hai tay nàng huy động, bốn phương tám hướng đều là bóng chưởng, hoặc năm hư một thực, hoặc tám hư một thực, đúng là như cuồng phong đột nhiên nổi lên trong vườn đào, muôn hoa cùng rụng, hay ở chỗ tư thức nhàn nhã phiêu dật như nhẹ nhàng bay múa, chỉ là nàng công lực còn kém, chưởng phát ra chưa thể lợi hại như kiếm. Quách Tĩnh hoa cả mắt làm sao còn giữ kín được môn hộ, không đề phòng chát chát chát chát, tay trái vai phải, sau lưng trước ngực liên tiếp bị trúng bốn chưởng. Hoàng Dung hoàn toàn không dùng lực nên cũng không thấy đau. Hoàng Dung cười nháy lù ra. Quách Tĩnh khen: -Dung nhi, thật là chưởng pháp hay?

Hồng Thất công lạnh lùng nói: -Cha người bản lĩnh cao cường như thế, người cần gì phải bảo ta đi dạy võ công cho thằng tiểu tử ngốc này?

Hoàng Dung giật nảy mình, nghĩ thầm: -Pho Lạc anh thần kiếm chưởng pháp này là gia gia tự sáng chế ra, gia gia nói chưa hề dùng để động thủ với người ngoài, sao Thất công lại biết được?

Bèn hỏi: -Thất công, người biết cha tôi à?

Hồng Thất công nói: -Đương nhiên, y là Đông tà, ta là Bắc cái, ta đánh nhau với y chẳng lẽ còn ít sao?

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Y đánh nhau với cha mà rõ ràng chưa bị giết chết, người này quả nhiên bản lĩnh không kém, chẳng trách gì Bắc cái lại sánh ngang với Đông tà, lại hỏi: -Lão nhân gia người làm sao nhận ra con?

Hồng Thất công nói: -Người lấy gương soi xem mắt mũi người có giống

cha người không? Đầu tiên ta cũng còn chưa nghĩ ra, chỉ bắt quá thấy mặt người dường như có quen mà thôi, nhưng võ công của người rõ ràng là thế rồi. Gia số võ học của đảo Đào Hoa thì lão khiêu hóa làm sao không biết? Ta tuy chưa nhìn thấy lộ chưởng pháp ấy, nhưng trong thiên hạ cũng chỉ có lão cha quý quyết của người mới nghĩ ra được thôi. Hà hà, hai món Nhà ai sáo ngọc nghe mai rụng, canh Hảo cầu gì đó nhất định là do cha người đặt tên.

Hoàng Dung cười nói: -Lão nhân gia người đoán việc như thần. Người nói cha con rất lợi hại phải không nào?

Hồng Thất công lạnh lùng nói: -Dĩ nhiên y lợi hại, nhưng cũng chưa phải là đệ nhất thiên hạ.

Hoàng Dung vỗ tay nói: -Vậy thì nhất định lão nhân gia người là đệ nhất thiên hạ rồi.

Hồng Thất công nói: -Chuyện đó cũng chưa chắc. Hơn hai mươi năm trước, năm người Đông tà. Tây độc. Nam đế. Bắc cái. Trung Thần thông bọn ta tỷ võ luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn, tỷ thí bảy ngày bảy đêm, rốt lại là Trung Thần thông lợi hại nhất, bốn người bọn ta khâm phục nhường y là đệ nhất thiên hạ.

Hoàng Dung nói: -Trung Thần thông là ai thế?

Hồng Thất công nói: -Cha người chưa nói cho người nghe à?

Hoàng Dung nói: -Chưa! Cha nói là trong võ lâm nhiều việc xấu ít việc tốt, con gái nhỏ có nghe cũng vô ích nên ông rất ít nói cho con nghe. Về sau cha mắng con, không thương con nữa, con lén trốn đi. Từ nay về sau ông vĩnh viễn không cần con nữa.

Nói tới đó cúi đầu xuống, thần sắc thê thảm. Hồng Thất công mắng: - Lão yêu quái ấy đúng là tà môn.

Hoàng Dung dịu dàng nói: -Đừng mắng cha con!

Hồng Thất công ha hả cười nói: -Đáng tiếc là người ta chê lão khiêu hóa nghèo, không ai chịu lấy ta, nếu không thì sinh được một đứa con gái ngoan như người ta sẽ không cho người trốn đi đâu.

Hoàng Dung cười nói: -Cái đó đương nhiên! Người để con đi thì ai sẽ nấu thức ăn ngon cho người?

Hồng Thất công thở dài một tiếng, nói: -Không sai, không sai!

Dừng một lúc lại nói: -Trung Thần thông là giáo chủ phái Toàn Chân Vương Trùng Dương, sau khi y qua đời, rốt lại ai là đệ nhất thiên hạ thì rất khó nói.

Hoàng Dung nói: -Phái Toàn Chân à? Hừ, có một lão họ Khưu, một lão họ Vương, còn có một lão họ Mã, đều là đạo sĩ mũi trâu, con thấy họ cũng rất bình thường, động thủ với người ta mới có vài ba chiêu đã trúng độc bị thương.

Hồng Thất công nói: -Thật à? Đó đều là đồ đệ của Vương Trùng Dương, nghe nói trong bảy đệ tử của y thì Khưu Xử Cơ võ công cao cường nhất nhưng rốt lại cũng vẫn không bằng sư thúc của họ là Chu Bá Thông.

Hoàng Dung nghe tới tên Chu Bá Thông hơi giật mình, mở miệng định nói gì đó nhưng lại im bật.

Quách Tĩnh nãy giờ ngồi bên cạnh nghe hai người trò chuyện, lúc ấy nói chen vào: -Đúng. Mã đạo trưởng có nói tới sư thúc của họ, nhưng không nói ra danh hiệu của vị đạo trưởng tiền bối ấy.

Hồng Thất công nói: -Chu Bá Thông không phải đạo sĩ phái Toàn Chân mà là người tục gia, võ công của y là Vương Trùng Dương đích thân truyền thụ cho. Hà, thằng ngốc nhà người đầu óc tối tăm mà nhạc phụ của người thông minh tuyệt đỉnh. E rằng y không thích người đâu.

Quách Tĩnh trước nay chưa nghĩ tới nhạc phụ của mình là ai, lập tức lắp ba lắp bắp không nói nên lời Hoàng Dung cười khế nói: -Cha con chưa gặp y. Lão nhân gia người mà chịu chỉ điểm cho y một ít công phu, cha con nể mặt lão nhân gia người, nhất định sẽ thích y mà.

Hồng Thất công mắng: -Con nha đầu ngốc, công phu của cha chưa học được môn nào, lão quỷ ấy có thể nói là môn nào cũng biết. Ta không thích người ta nịnh hót tâng bốc mình, lão khiêu hóa trước nay không thu đồ đệ, loại tiểu tử ngu ngốc thế này thì ai mà thêm? Chỉ có người mới coi y là bảo bối, dùng hết tâm tư để mong ta dạy võ công cho thằng chồng ngốc của người. Hà hà, lão khiêu hóa không mắc lừa đâu.

Hoàng Dung cúi đầu, bất giác đỏ bừng cả mặt. Nàng không hề chuyên tâm học võ, mình có cha võ công cao cường như thế, cũng chưa từng học cho tử tế, tại sao lại muốn đi học công phu của Hồng Thất công? Chỉ là thấy võ nghệ của Quách Tĩnh không cao, mà sáu vị sư phụ của y cứ mở miệng thì mắng mình là tiểu yêu nữ, lại vừa khéo gặp một cao nhân như Hồng Thất công, chỉ mong y dạy một ít võ công cho Quách Tĩnh, để từ nay trở đi Quách Tĩnh gặp sáu vị sư phụ và lão đạo mũi trâu Khưu Xử Cơ cũng không cần phải sợ sệt gì lắm. Không ngờ Hồng Thất công tham ăn tục uống tựa hồ ngu ngốc hồ đồ nhưng tâm tư quả thật rất khôn ngoan, đã nhìn thấy chỗ dụng tâm riêng của nàng, chỉ nghe y choang choạc chửi ầm lên một lúc rồi đứng phắt lên, ngênh ngang bỏ đi.

Qua hồi lâu. Quách Tĩnh mới nói: -Dung nhi, vị lão tiền bối này tính nết có chỗ khác người.

Hoàng Dung nghe ngọn cây trên đầu có tiếng động khế, đoán Hồng Thất công đã quay lại núp trên cây, bèn nói: -Lão nhân gia người là một người rất tốt, bản lĩnh của y còn cao hơn cha ta nhiều.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Y chưa từng bộc lộ công phu, làm sao cô biết được?

Hoàng Dung nói: -Ta nghe cha nói.

Quách Tĩnh nói: -Nói thế nào?

Hoàng Dung nói: -Cha nói hiện nay trên đời, người có võ công hơn được cha chỉ có một mình Cữu chỉ Thần cái Hồng Thất công, đáng tiếc là y hành tung vô định, không thể thường ở cùng một chỗ để rèn luyện võ công với y.

Hồng Thất công đi xa rồi, quả nhiên thi triển kinh công tuyệt đỉnh theo ngọn cây phía sau vòng lại từ trên ngọn cây nghe trộm hai người trò chuyện, định dò xét xem hai người này có phải là do Hoàng Dục Sư phái tới để học lén võ công của y không, nghe Hoàng Dung nói tới lời cha nàng như thế, bất giác nghĩ thầm: -Hoàng Dục Sư ngoài miệng trước nay không hề chịu phục mình, nào ngờ trong lòng lại rất khâm phục mình.

Y nào biết đó toàn là Hoàng Dung bịa đặt ra, chỉ nghe nàng nói tiếp: - Công phu của cha ta cũng chẳng học được bao nhiêu, chỉ trách ta trước đây ham chơi, không chịu ra sức. Bây giờ may mà gặp được Hồng lão tiên bối, muốn ông chỉ điểm cho một hai phần há chẳng phải là còn hơn cha ta đích thân truyền thụ sao? Nào ngờ ta không giữ miệng. ă nói thất thố, làm lão nhân gia người tức giận.

Nói tới đó nghẹn ngào khóc lóc, ban đầu vốn là khóc giả. Quách Tĩnh dịu dàng an ủi vài câu, nàng lại nghĩ tới việc mẹ mất sớm, cha ở xa, lại lộng giả thành chân, nước mắt khóc lóc mười phần đau thương. Hồng Thất công nghe thấy bất giác nổi lòng tri kỷ.

Hoàng Dung khóc một lúc, sụt sùi nói: -Ta nghe cha nói võ công của Hồng lão tiên bối quả thật là thiên hạ vô song, cổ kim độc bộ, thậm chí Vương Trùng Dương phái Toàn Chân cũng phải úy kỵ ba phần, gọi là.., gọi là ...Ờ tại sao ta nghĩ không ra nhỉ? Rõ ràng mới rồi ta còn nhớ mà, ta là muốn xin ông ta dạy cho người chính là chưởng pháp gọi là.., gọi là ...

Thật ra làm sao nàng biết được, chỉ toàn nói bừa đoán mò. Hồng Thất công trên ngọn cây nghe nàng vất vả nghĩ ngợi, quả thật không nhịn được, bèn kêu lên: - Là Hàng long thập bát chưởng!

Nói xong nhảy xuống đất.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều giật nảy mình, nhảy lùi lại mấy bước, có điều hai người cùng giật mình thì một người là thật còn một người là giả. Hoàng Dung nói: -A. Thất công, làm sao người biết nhảy lên cây thế? Là Hàng long thập bát chưởng, một điểm cũng không sai, tại sao con không nghĩ ra? Cha thường nói tới, nói võ công mà bình sinh ông khâm phục nhất chính là Hàng long thập bát chưởng.

Hồng Thất công vô cùng vui vẻ, nói: -Té ra cha ngươi cũng chịu nói thật, ta chỉ sợ sau khi Vương Trùng Dương qua đời y lại tự coi mình là đệ nhất thiên hạ thôi.

Rồi nhìn Quách Tĩnh nói: -Người căn cơ kém xa con nhóc này, ngay cả quyền pháp cũng không bằng. Con nhóc, người về khách điểm đi.

Hoàng Dung biết y muốn truyền thụ quyền pháp cho Quách Tĩnh, mừng rỡ bỏ đi.

Hồng Thất công nhìn Quách Tĩnh nghiêm trang nói: -Người quỳ xuống phát thệ, nếu không được ta ưng thuận thì không được đem công phu của ta truyền cho người truyền lại cho người khác, ngay cả con vợ quý quyết của người cũng thế.

Quách Tĩnh trong lòng thấy khó xử. Nếu Hoàng Dung muốn mình truyền lại thì mình làm sao từ chối? bèn nói: -Thất công, tôi không muốn học, để công phu của nàng cao hơn cũng được.

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi: -Cái gì?

Quách Tĩnh nói: -Nếu nàng muốn tôi dạy, tôi không dạy lại có lỗi với nàng, mà dạy lại có lỗi với người.

Hồng Thất công cười ha hả nói: -Thằng tiểu tử ngốc này con mắt không sai, nói một là một. Thế này nhé, ta dạy người một chiêu Kháng long hữu hối. Ta nghĩ lão Hoàng Dược Sư kia rất tự phụ, cho dù y có muốn cũng không thể lập tức học được bản lĩnh giữ nhà của ta đâu. Vả lại lộ số võ học của y khác hẳn với ta, ta không thể học võ công của y, y cũng không thể học chưởng pháp của ta.

Nói xong chân trái hơi khuyu xuống, cánh tay phải cong vào trong, chưởng phải vạch ra một vòng tròn. ào một tiếng đẩy mạnh ra ngoài, tay chưởng quét tới một cây tùng phía trước, rắc một tiếng, cây tùng theo tay gãy đôi.

Quách Tĩnh giật nảy mình, quả thật không ngờ y trong một chiêu lại có được lực đạo mạnh mẽ như vậy.

Hồng Thất công nói: -Cái cây là vật chết, nếu là người sống dĩ nhiên sẽ lui lại. Học chiêu này thì chỗ khó nhất là làm sao để đối phương lùi không lùi được, tránh không tránh được, người một chiêu đánh ra, chát một tiếng, địch nhân cũng ngã xuống như cây tùng, là thành công.

Lúc ấy đem tư thế biểu diễn lại hai lần, lại chỉ cách vận kinh, phát chiêu thu thế giải thích rõ ràng một lượt. Tuy chỉ dạy có một chiêu, nhưng cũng mất hơn một giờ.

Quách Tĩnh tư chất ngu độn, nhưng nội công lại đã có căn cơ, học loại võ công chiêu thức đơn giản mà kinh lực tinh thâm thế này vô cùng thích hợp, lập tức ra sức tập luyện, sau hơn hai giờ đã hiểu được chỗ yếu quyết.

Hồng Thất công nói: -Chưởng pháp của con nhóc kia hư chiêu nhiều gấp mấy lần thực chiêu, nếu người cứ xoay rối lên theo y thị thì không xong, có mau cũng không mau được bằng y thị. Người cứ nghĩ sau bấy nhiêu

hư chiêu nhất định sẽ có một chưởng thật, y thị đánh bao nhiêu chiêu là giả, nhưng chiêu ấy nhìn là giả, y thị nhân lúc người không ngờ sẽ đánh ra thật đấy.

Quách Tĩnh gật gật đầu. Hồng Thất công nói: -Vì vậy người muốn phá lộ chưởng pháp ấy của y thị thì cách duy nhất là cứ bắt kẻ y thị phát chiêu thực hư thế nào, cứ đợi chưởng của y thị đánh tới, thật cũng được, giả cũng được, người chỉ đánh ra một chiêu Kháng long hữu hồi này. Y thị thấy chiêu này của người lợi hại, không vùng chưởng ngăn chặn không được, thế là bị phá rồi đấy.

Quách Tĩnh hỏi: -Sau đó thì sao?

Hồng Thất công sa sầm mặt nói: -Sau đó thì sao à? Thằng tiểu tử ngốc, y thị có bao nhiêu bản lĩnh mà đỡ được một chiêu ta dạy cho người?

Quách Tĩnh rất lo lắng, nói: -Nàng đỡ không được, há chẳng phải là đã thương nàng sao?

Hồng Thất công lắc đầu thở dài, nói: -Chưởng lực này của ta nếu phát được không thu được, không thể nặng nhẹ cương nhu tùy ý thì sao đáng gọi là Hàng long thập bát chưởng vô song trên đời?

Quách Tĩnh líu ríu vâng dạ, trong lòng đã định chủ ý. Nếu mình không học được tới mức thu phát tùy ý thì quyết không dùng để thử với Dung nhi. Hồng Thất công nói: -Người không tin à, cứ thử thử xem sao?

Quách Tĩnh ra thế chọn một cây tùng nhỏ khác, làm theo tư thế của Hồng Thất công, nhằm thẳng vào thân cây. Ào một tiếng đánh tới một chưởng. Cây tùng ấy lắc lư mấy cái nhưng không gãy. Hồng Thất công mắng: -Thằng tiểu tử ngốc, người rung cây làm gì thế? Để bắt sóc à? Hay để kiếm quả tùng?

Quách Tĩnh bị y mắng đỏ cả mặt, mỉm cười ngượng ngịu.

Hồng Thất công nói: -Ta đã nói với người rồi, phải khiến đối phương lui không lui được, tránh không tránh được. Chưởng mới rồi của người kinh lực không kém, nhưng cây tùng chỉ rung có một cái đã hóa giải hết kinh lực của người. Người trước tiên phải tập đánh làm sao cho cây tùng không lung lay, sau đó mới có thể một chưởng đánh gãy cây.

Quách Tĩnh sức hiểu ra, mừng rỡ nói: -Vậy thì phải sử kinh thật mau lẹ để đối phương không kịp đón đỡ.

Hồng Thất công trợn mắt nói: -Chứ không phải thế sao? Cần gì phải nói nữa? Người luyện tập này giờ mặt mũi đầy mồ hôi, té ra ngay cả một chút đạo lý thô thiển ấy cũng mới nghĩ ra được. Đúng là mụ già ngu xuẩn.

Lại nói: -Chiêu này gọi là Kháng long hữu hồi, chỗ tinh yếu của chưởng pháp không phải ở chữ kháng mà là ở chữ hồi. Nếu chỉ cần cương mãnh tàn độc mãnh liệt lợi hại thì ai có vài trăm cân sức lực lại không sử dụng

được, làm sao khiến Hoàng Dược Sư phải khâm phục? Kháng long hữu hối, đầy không thể lâu, vì vậy có phát phải có thu. Lực đạo đánh ra có mười phần thì lực đạo lưu lại phải có hai mươi phần. Ngày nào người lãnh hội được ý vị của chữ hối, thì một chiêu này kể như đã học được ba phần. Cũng như rượu ngon lâu năm, uống vào miệng không cay, sau đó cổ họng lại thấy ngon ngọt vô cùng, đó chính là ở chữ hối đấy.

Quách Tĩnh ngờ ngác không hiểu, chỉ cố gắng ghi nhớ lời y, để sau này thông thả suy nghĩ. Cách học võ của y trước nay chỉ là người ta luyện một buổi thì mình luyện mười ngày, lập tức chuyên tâm chuyên ý luyện tập chưởng pháp, mấy mươi chưởng đầu tiên thì cây tùng vẫn còn lắc lự, về sau kinh lực càng lúc càng mạnh, cây tùng đã rung nhẹ hơn, tự biết công phu đã có tiến bộ, trong lòng rất mừng, lúc ấy tay chưởng đã một bên tím ngắt, một bên sưng vù, nhưng y vẫn không hề chán nản, tiếp tục khổ luyện.

Hồng Thất công đã phát chán, nằm lăn ra đất ngủ khò.

Quách Tĩnh luyện tới đoạn cuối, tâm ý dần dần thông suốt, phát kinh thu thế dần dần tới chỗ như ý, hít một hơi vào Đan điền, đánh mạnh một chưởng rồi lập tức thu kinh, cây tùng kia không hề động đậy. Quách Tĩnh cả mừng, chưởng thứ hai theo cách thức ấy phát ra, nhưng lực ở cạnh chưởng, chỉ nghe rắc rắc mấy tiếng, cây tùng nhỏ đã bị y đánh gãy lìa.

Chợt nghe tiếng Hoàng Dung từ xa vang lên: -Hay lắm!

Chỉ thấy nàng cầm hai giỏ thức ăn thông thả đi tới.

Hồng Thất công mắt còn chưa mở đã ngửi thấy mùi thức ăn, kêu lên: - Thơm quá, thơm quá?

Rồi nhảy bật dậy, giật giỏ thức ăn mở ra, thấy trong có một bát đùi ếch nướng, một con vịt nấu bát bảo, lại có một mớ miến trắng toát như tuyết. Hồng Thất công lớn tiếng reo mừng, hai tay bốc lia lịa, liên tiếp đưa thức ăn vào miệng, vừa ăn vừa khen ngợi, chỉ là ngoài môi, trên răng, trên lưỡi, trong họng đều là thức ăn nên chẳng rõ là y nói gì. ăn đến lúc cuối, đùi ếch và con vịt bát bảo đã không còn một miếng da, y mới nghĩ tới Quách Tĩnh chưa ăn, trong lòng hơi thấy xấu hổ, kêu lên: - Lại đây, lại đây, lại đây, miến này ngon lắm, quả thật có ý chữa thẹn, lại thêm một câu: Còn ngon hơn thịt vịt nữa.

Hoàng Dung cười khanh khách, nói: -Thất công, món cuối cùng con làm người còn chưa ăn mà.

Hồng Thất công vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội hỏi: -Món gì thế, món gì thế?

Hoàng Dung nói: -Nhất thời không thể nói hết, ví dụ cải trắng xào, đậu hủ chưng, trứng gà rán, thịt luộc thái mỏng.

Hồng Thất công là người sành ăn trên đời hiếm có, biết rõ là bậc cao thủ

nấu nướng thì càng là những món bình thường càng biểu hiện rõ công phu kỳ diệu, đạo lý ấy cũng giống như võ học, có thể trong chỗ bình đạm bộc lộ sự thần kỳ, mới có thể nói là thủ đoạn của bậc đại tôn sư trên đời, nghe nàng nói thế bất giác vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, trên mặt đầy vẻ lấy lòng, cười nói: -Hay lắm, hay lắm, ta đã nói là con nhóc người ngoan lắm mà. Ta mua rau cải, đậu hủ cho người được không.

Hoàng Dung cười nói: -Không cần đâu, người mua thì không hợp ý con.

Hồng Thất công cười nói: -Phải phải, người khác mua thì làm sao dùng được chứ!

Hoàng Dung nói: -Mới rồi con thấy y một chưởng đánh gãy cây tùng, bản lĩnh đã cao hơn con rồi.

Hồng Thất công lắc đầu nói: -Công phu chưa được, chưa được phải một chưởng tiện ngang cây tùng như bị đao chặt ngang kia. Chứ đánh mà cây gãy lờm chờm, thì có ra bản lĩnh thối tha gì? Cây tùng này nhỏ như chiếc đũa, không phải, nhỏ như cái tăm xỉa răng, công phu còn kém lắm.

Hoàng Dung nói: -Nhưng một chưởng ấy của y đánh ra, con đã không đỡ được rồi. Điều là người không tốt, sắp tới y khinh khi hà hiếp con, làm sao con chống được?

Hồng Thất công lúc ấy đang ra sức lấy lòng nàng, nghe nàng cưỡng từ đoạt lý cũng chỉ còn cách nói xuôi theo: -Thế theo người thì nên thế nào?

Hoàng Dung nói: -Người dạy con một chút bản lĩnh, phải hơn được y.

Người dạy rồi, con sẽ nấu nướng cho người ăn.

Hồng Thất công nói: -Được thôi, y chỉ học được một chiêu, muốn thắng y có khó gì? Ta dạy người một bộ quyền pháp: Tiêu dao du.

Vừa dứt lời thân hình đã nhảy vọt lên, tay áo phát phơ, tiến đông lùi tây, thân pháp vô cùng khinh linh.

Hoàng Dung trong lòng ngấm ngầm ghi nhớ, khi Hồng Thất công đánh hết lộ quyền pháp thì nàng đã hiểu được một nửa, sau khi y chỉ điểm đường lối cách thức, không đầy hai giờ nàng đã hiểu hết ba mươi sáu chiêu quyền pháp Tiêu dao du. Sau cùng nàng và Hồng Thất công đồng thời phát chiêu, hai người sóng vai cùng đứng, một người bên phải, một người bên trái, tiến lui lên xuống, quả thật như một con én ngọc, một con ưng lớn chấp chới bay liệng. Đánh hết ba mươi sáu chiêu, hai người đồng thời rơi xuống đất, nhìn nhau bật cười. Quách Tĩnh lớn tiếng khen hay.

Hồng Thất công nhìn Quách Tĩnh nói: -Con nhóc này thông minh gấp trăm lần người.

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Bấy nhiêu chiêu thức biến hóa phức tạp như

thể mà nàng làm sao học ngay được, lại còn không quên nhỉ? Mới rồi tôi nhớ được chiêu thứ hai thì đã quên chiêu thứ nhất rồi.

Hồng Thất công ha hả cười lớn, nói: -Bộ quyền pháp Tiêu dao du này người không học được, cho dù cố chết nhớ được thì đánh ra cũng không có chút gì là tiêu dao, mặt mày nhăn nhó, tay chân lóng ngóng, lại biến thành Khổ não quyền.

Quách Tĩnh cười nói: -Chứ không phải sao?

Hồng Thất công nói: -Bộ quyền Tiêu dao du này là công phu ta luyện thời trẻ, vì phù hợp với lộ số võ công vốn có của con nhóc này nên mới đem ra dạy y thị, chứ thật ra đã không còn hợp với võ công của ta. Trong mấy mươi năm nay, chưa lần nào ta sử dụng qua.

Ý ở ngoài lời, rõ ràng muốn nói oai lực của quyền pháp Tiêu dao du còn kém xa Hàng long thập bát chưởng.

Hoàng Dung nghe thấy lại rất vui mừng, nói: -Thất công, con lại thắng y, y trong lòng nhất định sẽ không thích, người lại dạy cho y vài chiêu đi. Nàng học võ chẳng qua chỉ là để dẫn dụ, chỉ muốn Hồng Thất công dạy cho Quách Tĩnh nhiều hơn, chứ nàng nếu thực sự muốn học, thì đã có cha ruột là bậc đại sư ở đó, muốn học cả đời cũng không hết.

Hồng Thất công nói: -Thằng tiểu tử này ngốc lắm, mới rồi ta dạy một chiêu y còn chưa học xong, nhưng tham ăn một chút không sao, chỉ cần người nấu thêm vài món thật ngon cho ta ăn thì ta có thể làm vừa ý người.

Hoàng Dung cười khế nói: -Được con đi mua thức ăn đây. Hồng Thất công ha hả cười lớn, quay trở về phòng.

Quách Tĩnh thì ở rừng tùng khổ luyện đến tối mịt mới về.

Đêm ấy Hoàng Dung quả nhiên xào một bát cải trắng, chưng một đĩa đậu hủ cho Hồng Thất công ăn, rau cải chỉ có đọt non, dùng mỡ gà xào chân vịt, như thế cũng được, nhưng đĩa đậu hủ kia mới không phải tầm thường, trước hết là mổ một cái chân giò sấy ra, khoét hai mươi bốn cái lỗ tròn, đem đậu hủ vò thành hai mươi bốn viên nhồi vào rồi đem hấp, đến khi chín rồi mùi thơm của thịt giò đã thấm vào đậu hủ, cái chân giò thì bỏ đi không ăn. Hồng Thất công ăn một miếng, tự nhiên vô cùng ngây ngất. Món đậu hủ này cũng có một cái tên đặt theo thơ Đường, gọi là Hăm bốn lỗ cầu trăng sáng chiếu, nếu Hoàng Dung không có công phu gia truyền Lan hoa phát huyết thủ, mười ngón tay nhẹ nhàng linh xảo, vận kinh như có như không, thì chỗ đậu hủ tươi kia rời khỏi tay là nát bét, làm sao có thể viên thành hai mươi bốn viên tròn? Công phu này tinh tế khó khăn, thật không kém gì khắc chữ lên hạt gạo, chạm hạt đào làm thuyền. Nhưng nếu cắt làm miếng vuông, dễ thì có dễ, nhưng trên đời đâu có ai gọi miếng vuông là trăng sáng?

Quách Tĩnh và Hoàng Dung mấy hôm nay theo hứng mà làm, mặc ý

rong chơi, trong khách điểm cứ ở chung một phòng, nhưng cũng quây quần với Hồng Thất công chia ra mà ngủ. Hồng Thất công ngạc nhiên nói: -Hai người các người không phải là một cặp vợ chồng nhỏ sao? Sao không ngủ chung phòng?

Hoàng Dung bấy lâu vẫn hì hì đùa giỡn với y, lúc ấy bất giác đỏ bừng cả mặt, bẽn lẽn nói: -Thất công, người còn nói bậy nữa thì sáng mai tôi không nấu thức ăn cho người đâu.

Hồng Thất công ngạc nhiên nói: -Cái gì? Ta nói sai à?

Rồi lập tức cười nói: -Ta già nên hồ đồ mắt rồi, người rõ ràng là khuê nữ chứ không phải là đã có chồng. Hai đứa nhỏ các người tự ý đính ước chuyện chung thân, còn chưa được lệnh cha mẹ, chưa có lời mai mối, chưa bái thiên địa. Nhưng không cần lo, lão khiếu hóa ta sẽ làm mai cho. Nếu cha người mà không ưng thuận, lão khiếu hóa sẽ đánh nhau với y bảy ngày bảy đêm, không thắng không thôi, bất y không đáp ứng không được.

Hoàng Dung vốn đang lo lắng về chuyện ấy, sợ cha mình không thích Quách Tĩnh, nghe câu ấy bất giác trong lòng vui vẻ.

Hôm sau trời vừa rạng sáng. Quách Tĩnh đã dậy vào rừng tùng tập luyện chiêu Kháng long hữu hồi trong Hàng long thập bát chưởng, luyện hơn hai mươi lần, toàn thân đầm mồ hôi, đang mừng thầm là có tiến bộ, chợt nghe ngoài rừng có tiếng người trò chuyện. Một người nói: -Sư phụ, chúng ta đi một quãng dài thế này e cũng phải đến ba mươi dặm rồi.

Người kia nói: -Cước lực của các người quả cũng có tiến bộ đôi chút đấy.

Quách Tĩnh nghe giọng nói rất quen, chỉ thấy ngoài rừng có bốn người tiến vào, người đi đầu bạch phát đồng nhan, chính là kẻ đối đầu lớn Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông. Quách Tĩnh kêu khổ trong lòng, quay đầu bỏ chạy.

Lương Tử Ông cũng đã nhìn thấy y, quát lên: -Chạy đi đâu?

Ba người đồ đệ sau lưng y thấy sư phụ đuổi địch nhân, lập tức chia ra ba phía chặn đường. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Chỉ cần chạy ra khỏi rừng tùng về tới gần khách điểm thì không còn sợ gì nữa.

Bèn sải chân chạy mau. Đại đệ tử của Lương Tử Ông chặn ngang đường rút của y, song chưởng cùng vỗ ra, quát lớn: -Thằng tiểu tặc, quỳ xuống mau.

Thi triển Đại lực Cầm nã thủ pháp của sư môn ngoài cửa ải chụp vào giữa ngực. Quách Tĩnh ngực trái hơi rút lại, tay phải co vào trong, chưởng phải vẽ một hình tròn, vù một tiếng đẩy ra, chính là chiêu Kháng long hữu hồi vừa học được.

Tên đại đệ tử kia nghe chưởng phong rít lên, buông tay rút về đón đỡ, chát một tiếng, cánh tay đã gãy, thân hình bắn ra sáu bảy thước, ngất

luôn tại chỗ. Quách Tĩnh không ngờ một chiêu này có oai lực mạnh mẽ như thế, sau khi sửng sốt, lại sãi chân chạy mau.

Lương Tử Ông vừa sợ vừa giận, vọt ra khỏi rừng, lướt vòng lên chặn trước mặt y. Quách Tĩnh vừa ra khỏi rừng tùng, chỉ thấy Lương Tử Ông đã chặn trước mặt, sau lúc hoảng sợ bèn khụy chân co tay, vung tay đẩy mau ra, vẫn là chiêu Kháng long hữu hồi. Lương Tử Ông không biết chiêu này, nhưng thấy đòn tới lợi hại, khó lòng đón đỡ, đành lách người tránh qua. Quách Tĩnh thừa cơ lại chạy thục mạng.

Lương Tử Ông xoay người đuổi theo. Quách Tĩnh đã chạy tới ngoài cửa khách điểm, cao giọng kêu lên: -Dung nhi. Dung nhi, không xong rồi, gã ác nhân muốn hút máu ta đã đuổi tới rồi!

Hoàng Dung thò đầu ra nhìn, thì là Lương Tử Ông, nghĩ thầm: -Tại sao lão quái này lại tìm tới đây? Y tới thì rất tốt, ta cũng đang muốn thử công phu Tiêu dao du mới học.

Bèn kêu lên: -Tĩnh ca ca. Đừng sợ lão quái ấy cứ động thủ đi, ta sẽ tới giúp, chúng ta cho y nếm mùi đau khổ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Dung nhi không biết lão quái này lợi hại, nên nói có vẻ ung dung quá.

Y vừa động tâm niệm Lương Tử Ông đã sấn tới trước mặt, thấy đòn tới mãnh liệt lại dùng một chiêu Kháng long hữu hồi đẩy ra phía trước. Lương Tử Ông nghiêng người vận lực tránh ra bên cạnh vài thước, nhưng tay phải đã bị chưởng của y quét trúng nóng rát vô cùng đau đớn, trong lòng ngấm ngầm ngạc nhiên, không ngờ cách nhau có mấy tháng mà võ công của thằng tiểu tử này đã tiến bộ như thế, nghĩ rằng ắt là công hiệu của máu con rắn quý, càng nghĩ càng giận, tung người vọt tới. Quách Tĩnh lại đánh ra một chiêu Kháng long hữu hồi. Lương Tử Ông thấy không sao đỡ gạt đành nhảy ra, nhưng thấy y không có chiêu thức nào lợi hại hơn tấn công, cũng bớt đi mấy phần úy kỵ, mắng lớn: -Thằng tiểu tử thói tha, chỉ biết có một chiêu ấy thôi à?

Quách Tĩnh quả nhiên trúng kế, kêu lên: -Ta chỉ có một chiêu này thôi, ngươi cũng không đỡ được.

Nói xong bước lên lại đánh ra một chiêu Kháng long hữu hồi. Lương Tử Ông nhảy tránh qua bên cạnh, sấn tới tấn công vào sau lưng y.

Quách Tĩnh ngoảnh lại, lại đánh ra chiêu ấy. Lương Tử Ông đã tránh ra sau lưng y, vung quyền phát chưởng. Qua lại ba chiêu. Quách Tĩnh chỉ có thể lo trước mặt, không lo được sau lưng, đã bị dồn tới mức tay chân luống cuống.

Hoàng Dung thấy y sắp thua, kêu lên: -Tĩnh ca ca, ta ra đối phó với y.

Phi thân vọt ra rơi vào giữa hai người, chưởng trái chân phải đồng thời đánh ra. Lương Tử Ông co người vung quyền, đánh lại hai chiêu. Quách Tĩnh lui lại hai bước, đứng ngoài nhìn hai người đánh nhau. Hoàng Dung

tuy học được quyền pháp Tiêu dao du kỳ diệu, nhưng mới học chưa thạo, mà công lực rốt lại vẫn thua Lương Tử Ông rất xa, nếu không dựa vào tám Nhuyễn vị giáp trên người thì đã trúng quyền bị thương, chưa đánh hết ba mươi sáu đường quyền Tiêu dao du đã không chi trì nổi nữa. Hai tên đồ đệ của Lương Tử ông đỡ đại sư huynh bị thương đứng cạnh xem đánh nhau, thấy sư phụ dần dần thắng thế, không ngừng hò hét trợ oai.

Quách Tĩnh đang định bước lên giáp công, chợt nghe Hồng Thất công bên vách kêu lên: -Chiêu sau của y là ác cầu lan lộ đấy.

Hoàng Dung sửng sốt, chỉ thấy Lương Tử Ông hai chân soạt thành mã bộ, hai tay nắm thành quyền bằng bặn đưa ra, đúng là chiêu ác hồ lan lộ, bất giác buồn cười, nghĩ thầm: -Té ra Thất công sửa ác hồ lan lộ thành ác cầu lan lộ, nhưng tại sao y lại đoán trước được?

Chợt nghe Hồng Thất công kêu lên: -Chiêu sắp tới là Xú xà thủ thủy đấy!

Hoàng Dung biết ắt là chiêu Thanh long thủ thủy, chiêu ấy vung quyền tấn công thì sau lưng để hở.

Hồng Thất Công câu nói chưa dứt, nàng đã vòng ra sau lưng Lương Tử Ông. Lương Tử Ông đánh ra một chiêu quả nhiên là Thanh long thủ thủy, nhưng bị Hoàng Dung nhìn thấy trước, đổi khách làm chủ, đánh thẳng vào hậu tâm y, nếu không phải y võ công tinh thâm, lúc nguy cấp biến chiêu, nhảy vọt lên phía trước thì hậu tâm đã bị trúng quyền rồi.

Mũi chân y vừa mới chạm đất, vừa sợ vừa giận, hướng vào cửa sổ quát:

-Cao nhân phương nào sao không ra mặt?

Nhưng trong cửa sổ yên ắng không có tiếng động gì, trong lòng vô cùng ngạc nhiên: -Tại sao người này có thể đoán trước quyền chiêu của mình?

Hoàng Dung đã có đại cao thủ sau lưng, tự biết không thể có nguy hiểm, bèn vọt lên tấn công. Lương Tử Ông mấy lần hạ sát thủ. Hoàng Dung tình thế lại trở thành nguy cấp. Hồng Thất Công lại kêu lên: -Đừng sợ y muốn dùng chiêu Lạn tử cổ hầu tử thượng thụ đấy?

Hoàng Dung phì cười, hai tay giơ cao đập mạnh xuống.

Chiêu Linh viên thượng thụ ấy của Lương Tử ông chỉ mới dùng được một nửa, vốn định nhảy vọt lên rồi dùng sức đập xuống, nhưng đã bị Hoàng Dung chiếm mất tiên cơ, nhìn thấy tay quyền của đối phương đập tới nếu tiếp tục nhảy lên há chẳng phải tự giơ đầu cho tay quyền của nàng đập trúng sao, chỉ đành lập tức biến chiêu.

Nhưng lúc lâm địch, chiêu thức của mình toàn bị đối phương nhìn thấy trước thì không cần qua ba chiêu hai thức đã nguy tới tính mạng, may là võ công của y cao cường hơn Hoàng Dung rất nhiều, lúc nguy cấp vẫn có thể giải cứu mới không bị thương. Lại đánh nhau thêm vài chiêu, y

nhảy ra khỏi vòng chiến, kêu lên: -Lão huynh mà không chịu ra mặt thì đừng trách ta vô tình với con nhóc này.

Quyền pháp đột nhiên thay đổi, như gió táp mưa sa ào ào đánh tới chiêu trước chưa xong, chiêu sau đã tới. Hoàng Dung vốn không có cách nào chống đỡ. Hồng Thất Công cũng không kịp gọi tên chiêu ra trước.

Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung quyền pháp rối loạn, tránh đông né tây, lập tức rê chân sấn vào, ra chiêu Kháng long hữu hối đánh tới Lương Tử Ông. Lương Tử Ông chân phải điểm đất nhảy ra phía sau. Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca, đánh cho y vài chiêu nữa đi.

Nói xong quay người vọt vào khách điểm.

Quách Tĩnh thủ thế, chỉ chờ Lương Tử Ông tấn công thì bất kể y dùng chiêu thức gì cứ chờ được nửa đường lại đánh ra chiêu Kháng long hữu hối. Lương Tử Ông vừa tức giận vừa buồn cười, mắng thầm Không biết thằng tiểu tử này học được ở đâu một chiêu quái quyền này, cứ thế đánh ra. Nhưng tuy thằng tiểu tử ngốc này chỉ biết có một chiêu ấy nhưng lão quái lại không sao làm gì được y. Hai người đứng cách nhau hơn một trượng, nhất thời thành thế giằng co.

Lương Tử Ông mắng: -Tiểu tử ngốc, cẩn thận nhé!

Đột nhiên phi thân vọt tới.

Quách Tĩnh theo đúng bài bản vung chưởng đánh ra, không ngờ Lương Tử Ông trên không lật người, tay phải giơ ra một cái, ba ngọn Tý Ngọ thâu cốt đỉnh đột nhiên chia làm ba đường thượng trung hạ bắn tới. Quách Tĩnh vội vàng tránh qua. Lương Tử Ông thừa thế sấn vào, ra đòn như điện chớp, đã nắm được gáy y. Quách Tĩnh cả kinh xoay khuỷu tay đánh mạnh vào ngực y, không ngờ thấy khuỷu tay đánh trúng một chỗ mềm nhũn như huých vào một đồng bông.

Lương Tử Ông đang định ra sát thủ, chợt nghe Hoàng Dung lớn tiếng kêu lên: -Lão quái, ngươi xem cái gì đây?

Lương Tử Ông biết nàng giảo hoạt, tay phải nắm cứng huyết Kiên Linh của Quách Tĩnh khiến y không sao động đậy mới quay nhìn, chỉ thấy nàng cầm một ngọn trúc bông lông lánh như ngọc xanh thông thả bước ra. Lương Tử Ông trong lòng rung động, nói: -Hồng ... Hồng bang chủ ...

Hoàng Dung quát: -Còn chưa buông tay ra à?

Lương Tử Ông lúc đầu nghe Hồng Thất Công nói huých toẹt ra các chiêu thức y sắp dùng, vốn đã vô cùng sợ nhưng không nghĩ ra là y, lúc ấy đột nhiên nhìn thấy ngọn trúc bông của y mới biết giọng nói trong cửa sổ quả nhiên chính là người mà bình sinh mình rất sợ hãi, bất giác hồn phi phách tán, vội buông tay thả Quách Tĩnh ra.

Hoàng Dung hai tay cầm gậy bước tới gần, quát: -Thất Công nói lão nhân gia người đã lên tiếng mà ngươi còn dám to gan hung hăng ở đây,

muốn hỏi người cật vào cái gì thế?

Lương Tử Ông hai chân khụy xuống, nói: -Tiểu nhân quả thật không biết Hồng bang chủ giá lâm tới đây. Tiểu nhân dù có lớn mặt bằng trời cũng không dám đắc tội với Hồng bang chủ.

Hoàng Dung thầm ngạc nhiên Người này bản lĩnh lợi hại như thế, sao vừa nghe tới tên Thất Công đã sợ cuống lên thế kia? Tại sao lại gọi y là Hồng bang chủ?

Nhưng trên mặt vẫn không động thanh sắc quát: -Người muốn chịu tội gì?

Lương Tử Ông nói: -Xin cô nương nói tốt với Hồng bang chủ vài câu, chỉ nói Lương Tử Ông biết tội rồi, chỉ xin Hồng bang chủ tha mạng.

Hoàng Dung nói: -Nói tốt một câu thì không sao chứ nói tốt vài câu thì hơi nhiều. Người từ nay trở đi vĩnh viễn không được làm khó hai người bọn ta nữa.

Lương Tử Ông nói: -Trước đây tiểu nhân không biết, nhiều lần mạo phạm, xin hai vị ra ơn hải hà. Từ nay về sau tự nhiên không dám thế nữa.

Hoàng Dung vô cùng đắc ý, cười khế một tiếng kéo tay Quách Tĩnh trở vào khách điểm. Chỉ thấy Hồng Thất Công trước mặt có bốn bát thức ăn, tay trái cầm chén, tay phải cầm đũa, đang ngấu nghiến ăn uống có vẻ thú vị lắm. Hoàng Dung cười nói: -Thất Công, y quỳ ngoài kia không dám động đậy.

Hồng Thất Công nói: -Người ra đánh y một trận cho hả giận đi y quyết không dám đánh lại đâu.

Quách Tĩnh cách song nhìn ra thấy Lương Tử Ông quỳ thẳng trên mặt đất, ba tên đệ tử quỳ sau lưng y trông rất thiếu nã, trong lòng bất nhẫn, nói: -Thất Công, thôi tha y đi.

Hồng Thất Công mắng: -Chẳng ra cái gì cả y đánh người người chống đỡ không được, lão tử cứu người thì người lại muốn tha y. Như vậy là sao?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào.

Hoàng Dung cười nói: -Để con ra đánh y.

Rồi cầm ngọn trúc bồng bước ra khỏi khách điểm, thấy Lương Tử Ông đang cung cung kính kính quỳ ở đó, mặt đầy vẻ sợ sệt Hoàng Dung mắng: -Hồng Thất Công nói người làm điều xấu xa bậy bạ, hôm nay không giết người không được, nhưng may cho người là Quách ca ca có lòng tốt, cầu tình cho người suốt nửa ngày. Thất Công mới chịu tha người.

Nói xong giơ trúc bồng lên, chát một tiếng đánh vào mông y một cái, quát lên: -Cút đi!

Lương Tử Ông nhìn lên song cửa sổ kêu lên: -Hồng tiền bối, tôi muốn gặp lão nhân gia người để tạ cái ơn không giết.

Trong khách điểm vẫn yên ắng không có tiếng gì. Lương Tử Ông vẫn quỳ ở đó không dám đứng lên. Qua một lúc. Quách Tĩnh sải chân bước ra, xua tay hạ giọng nói: -Thất Công ngủ rồi, không được quấy rầy người. Lương Tử Ông lúc ấy mới đứng lên, cảm hờn nhìn Quách Tĩnh và Hoàng Dung mấy cái rồi mang đám đồ đệ bỏ đi.

Hoàng Dung vô cùng vui vẻ, trở vào phòng quả thấy Hồng Thất Công đang nằm phục trên bàn ngáy khò khò, lúc ấy bèn kéo vai ông ta một cái, kêu lên: -Thất Công. Thất Công, ngọn trúc bồng bảo bối này của lão nhân gia người có pháp lực gì lớn cao thế, mà người cũng không dùng, chẳng bằng cho con nhé?

Hồng Thất Công ngẩng đầu lên ngáp một cái lại vắn vắn lưng, cười nói: - Người nói sao mà dễ thế! Đó là thằng đầy tớ xin cơm của công công người đấy, đi xin cơm mà không có Đả cầu bồng thì còn ra gì nữa?

Hoàng Dung lằng nhằng không chịu, nói: -Người là cao thủ có công phu như vậy, người ta chỉ nghe giọng người đã sợ rồi, cần gì ngọn trúc bồng này nữa?

Hồng Thất Công ha hả cười nói: -Con nha đầu ngu ngốc, người mau nấu cho Thất Công cái gì ngon ngon đi ta sẽ từ từ kể cho người nghe.

Hoàng Dung theo lời vào bếp nấu nướng ba món ăn nhỏ.

Hồng Thất Công tay phải cầm chén, tay trái cầm lấy một chiếc móng bò nướng đưa lên miệng gặm, nói: -Thường có câu vật theo loại mà hợp, người vì bầy nên chia. Những kẻ tài chủ yếu tiền là một loại, bọn trộm cướp đạo tặc ăn cướp tiền bạc của người ta là một loại, đám khiêu hóa tử bọn ta xin cơm thừa canh cặn của người ta cũng là một loại ...

Hoàng Dung vỗ tay kêu lên: -Con biết rồi, con biết rồi. Gã Lương lão quái kia gọi người là Hồng bang chủ, té ra người là bang chủ Cái bang.

Hồng Thất Công nói: -Đúng rồi. Bọn ta vì miếng cơm bị người khinh, bị chó cắn, nếu không kết thành một bọn thì còn sống được sao? Bách tính phương Bắc hiện là người của nước Kim, bách tính phương Nam thì do Đại Tổng hoàng đế quản, nhưng bọn ăn mày trong thiên hạ ấy à ...

Hoàng Dung cướp lời nói: -Bất kể là Nam hay Bắc đều thuộc lão nhân gia người quản.

Hồng Thất Công cười gật gật đầu, nói: -Đúng thế, ngọn trúc bồng và cái hồ lô này từ cuối thời Đường truyền đến ta hôm nay đã mấy trăm năm, nhiều đời do bang chủ Cái bang giữ gìn, cũng như là ngọc tỷ của thằng tiểu tử hoàng đế. Ắn vàng của bọn làm quan vậy.

Hoàng Dung lè lè lưỡi nói: -May là người không cho con.

Hồng Thất Công nói: -Cái gì?

Hoàng Dung nói: -Nếu tất cả ăn mày trong thiên hạ đều tìm con bảo quản việc của họ, thì có bao nhiêu là rắc rối.

Hồng Thất Công thở dài nói: -Người nói rất đúng. Ta tính tình lười biếng phóng đãng, giữ chức bang chủ Cái bang này quả thật rất phiền phức, nhưng lại tìm không được người để giao lại, chỉ đành tới đâu thì tới thôi.

Hoàng Dung nói: -Vì vậy gã Lương lão quái kia mới sợ người tới mức như thế, nếu tất cả ăn mày trong thiên hạ đều xúm lại làm khó y thì đúng là không dễ chịu. Mỗi gã ăn mày bắt một con rắn bỏ vào cổ áo y cũng đủ cho y ngửa chết rồi.

Hồng Thất Công và Quách Tĩnh hô hô cười lớn. Cười một hồi Hồng Thất Công nói Y sợ ta chứ không phải sợ cái này. Hoàng Dung vội hỏi: -Thế thì vì cái gì?

Hồng Thất Công nói: -Khoảng hai mươi năm trước y đang làm một việc xấu thì bị ta bắt gặp.

Hoàng Dung hỏi: -Y làm việc gì xấu thế?

Hồng Thất Công ngần ngừ nói: -Lão quái này tin tà thuyết lấy âm bổ dương gì đó, bắt rất nhiều xử nữ về phá trinh họ, nói có thể trường sinh bất lão.

Hoàng Dung hỏi: -Phá trinh xử nữ là gì?

Mẹ Hoàng Dung bị nạn sản mà chết lúc sinh nàng nên nàng từ nhỏ được cha nuôi đến lớn. Hoàng Dục Sư vì việc bọn Trần Huyền Phong. Mai Siêu Phong tư thông phản bội bỏ trốn, trong một cơn giận đã chặt đứt hết gân mạch của tất cả đám đệ tử còn lại trục xuất khỏi đảo Đào Hoa, trên đảo chỉ còn vài người đầy tớ câm.

Hoàng Dung trước nay chưa nghe phụ nữ lớn tuổi hơn nói về tình ái nam nữ, nàng và Quách Tĩnh tình ý hợp nhau, chỉ biết ở chung với y một chỗ thì trong lòng sung sướng ngọt ngào không sao nói hết, chỉ cần chia tay với y một lúc là đã cảm thấy vắng vẻ không sao chịu được. Nàng chỉ biết nam nữ kết làm vợ chồng thì vĩnh viễn không chia lìa nên trong lòng đã coi Quách Tĩnh là chồng, chứ chuyện khuê phòng giữa vợ chồng với nhau thì lại hoàn toàn không biết.

Nàng hỏi một câu như thế. Hồng Thất Công nhất thời khó trả lời. Hoàng Dung lại hỏi: -Phá trinh xử nữ là giết họ phải không?

Hồng Thất Công nói: -Không phải.

Một cô gái bị làm nhục như thế, có lúc còn đau đớn hơn là bị giết, có người nói thất tiết là chuyện lớn, đối chết là chuyện nhỏ, chính là ý ấy. Hoàng Dung ngờ ngác không hiểu hỏi: -Là dùng dao cắt tai, cắt mũi họ à?

Hồng Thất Công cười mắng: -Phì, cũng không phải. Con nha đầu ngu ngốc, người về nhà hỏi mẹ người ấy.

Hoàng Dung nói: -Mẹ con chết lâu rồi.

Hồng Thất Công a một tiếng nói: -Tương lai người cùng thằng tiểu tử ngốc này động phòng hoa chúc thì sẽ biết thôi.

Hoàng Dung đỏ mặt chầu chầu môi nói: -Người, người không nói thì thôi.

Lúc ấy mới biết đó là chuyện xấu hổ, lại hỏi: -Người thấy Lương lão quái đang làm việc xấu ấy, về sau thế nào?

Hồng Thất Công thấy nàng không hỏi chuyện kia nữa, như vứt bỏ được gánh nặng, thở phào một hơi nói: -Thì tự nhiên ta phải can thiệp. Thằng khốn ấy bị ta bắt được đánh cho một trận bầm dập, rút hết mớ tóc bạc trên đầu, bắt đưa tất cả các cô nương ấy về nhà họ, còn bắt lập lời trọng thệ là từ nay về sau không được làm việc xấu xa như thế nữa, nếu ta bắt được thì muốn sống cũng không được muốn chết cũng không được. Nghe nói mấy năm nay y cũng không dám tái phạm nên hôm nay ta tha mạng y. Con bà nó, trên đầu y có tóc bạc không?

Hoàng Dung cười khanh khách nói: -Dài lắm? Đầy đầu tóc bạc mà bị người nhỏ sạch như thế chắc y phải đau lắm!

Ba người ăn cơm xong. Hoàng Dung nói: -Thất Công, bây giờ người có cho ngọn trúc bồng này con cũng không dám cầm, có điều chúng con rút lại cũng không thể theo người mãi. Nếu lần sau mà gặp lão quái họ Lương ấy, y nói: Được, con tiểu nha đầu người lần trước cậy thế Hồng bang chủ dùng trúc bồng đánh ta, hôm nay ta phải báo thù, nhổ sạch tóc trên đầu người, thì con làm thế nào? Lần trước Tĩnh ca ca động thủ với lão quái vật ấy, qua qua lại lại cũng chỉ có một chiêu Kháng long hữu hối. oai lực vô cùng, quả nhiên không tầm thường, nhưng không phải quá lẻ loi ít ỏi sao? Lão quái ấy trong lòng nhất định sẽ nói: - Hồng bang chủ võ công quả nhiên sâu không thấy đáy, nhưng dạy học trò thì cũng tầm thường chẳng có gì lạ.

Hồng Thất Công cười nói: -Người bịa đặt lắm chuyện, lại tìm lời khích ta, chỉ có điều muốn ta dạy thêm các người vài chiêu công phu thì người hãy ngoan ngoãn nấu thêm vài món ăn ngon. Thất Công quyết không để các người chịu thiệt đâu.

Hoàng Dung cả mừng, kéo Hồng Thất Công lại chạy ra rừng tùng.

Hồng Thất Công đem chiêu thứ hai Phi long tại thiên trong Hàng long thập bát chưởng dạy cho Quách Tĩnh. Chiêu này vọt người lên không, từ trên đánh xuống, oai lực rất lớn. Quách Tĩnh mất ba ngày mới học được. Trong ba ngày ấy. Hồng Thất Công lại ăn hơn mười mấy món trăn hào mỹ vị. Hoàng Dung cũng không đòi y dạy công phu gì, chỉ cần y chịu hết lòng truyền thụ cho Quách Tĩnh là nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Như thế hơn một tháng. Hồng Thất Công đã dạy mười lăm chiêu trong Hàng long thập bát chưởng cho Quách Tĩnh, từ chiêu Kháng long hữu

hồi tới chiêu Long chiến ư dã.

Hàng long thập bát chương này có thể nói là võ học tuyệt đỉnh trong võ công ngoại môn, đúng là không gì cứng không hất đi được, không gì bền không phá vỡ được tuy chiêu số có hạn nhưng mỗi chiêu lại có oai lực rất lớn. Thời Bắc Tống, bang chủ Cái bang Kiều Phong lấy đó kịch đấu với hảo hán anh hùng khắp thiên hạ, rất ít người có thể đỡ nổi ba chiêu hai thức, lưng lẩy trên đời, quần hào bó tay.

Chương pháp này truyền tới Hồng Thất Công, năm xưa y cùng bọn Vương Trùng Dương. Hoàng Dược Sư luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn đã thi triển, bọn Vương Trùng Dương đều vô cùng khen ngợi, y vốn muốn chỉ truyền hai ba chiêu cho Quách Tĩnh thì đã đủ bảo vệ mình, nào ngờ Hoàng Dung công phu nấu nướng quả thật rất cao minh, món ngon vật lạ một ngày lại thêm một tăng đưa ra không hết khiến y không sao bỏ đi, ngày qua ngày đã truyền thụ tới chiêu thứ mười lăm. Quách Tĩnh tuy ngộ tính không cao nhưng chỉ cần học được một chút thì về sau có thể ngày đêm tập luyện, nhờ mười lăm chiêu chương pháp ấy trở thành đại hành gia, chỉ là hỏa hầu còn kém, nhưng trong vòng một tháng, võ công trước sau đã khác hẳn nhau.

Hôm ấy Hồng Thất Công ăn sáng, thở dài nói: -Hai đứa nhóc này, ba người chúng ta đã ở chung một tháng rồi, phải chia tay thôi.

Hoàng Dung nói: -Ồ, không được, con còn rất nhiều món thức ăn ngon chưa nấu cho lão nhân gia dùng mà.

Hồng Thất Công nói: -Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào không tan thì không thể có thức ăn nào ăn không hết. Lão khiếu hóa nhất sinh chưa từng dạy võ công cho ai quá ba ngày, lần này lại dạy hơn ba mươi ngày, nếu lại dạy nữa. Ồ, thì không được rồi.

Hoàng Dung nói: -Tại sao vậy?

Hồng Thất Công nói: -Bản lãnh giữ nhà của ta đã dạy hết cho các người rồi.

Hoàng Dung nói: -Người tốt thì làm việc phải tới cùng, người dạy hết mười tám chiêu chương pháp cho y há không tốt đẹp sao?

Hồng Thất Công mắng: -Phì, hai đứa nhỏ các người thì được tốt đẹp, nhưng lão khiếu hóa ta lại không được tốt đẹp gì.

Hoàng Dung trong lòng lo lắng, xoay chuyển ý nghĩ muốn tìm kế khác để y đem ba chiêu còn lại dạy hết cho Quách Tĩnh, nào ngờ Hồng Thất Công khoác cái hồ lô lên, cũng không nói thêm câu nào, nghênh ngang đi ra. Quách Tĩnh vội đuổi theo. Hồng Thất Công thân pháp rất mau lẹ, trong chớp mắt đã không thấy dấu vết bóng dáng đâu nữa. Quách Tĩnh đuổi vào khu rừng tùng, kêu lớn: -Thất Công. Thất Công?

Hoàng Dung cũng đuổi theo, cùng kêu ầm lên.

Chỉ thấy ven rừng có bóng người chớp lên. Hồng Thất Công chạy tới mắng: -Hai đứa nhóc xấu xa các ngươi lằng nhằng theo ta làm gì? Muốn ta dạy nữa thì khó lắm đấy.

Quách Tĩnh nói: -Lão nhân gia người đã dạy rất nhiều, đệ tử đã trong lòng thỏa mãn, đâu dám đòi thêm, chỉ là chưa được tạ ơn được của lão tiên bối người thôi.

Nói xong quỳ xuống bình bình bình bình, dập đầu liên tiếp mấy cái.

Hồng Thất Công biến sắc quát: -Đứng lên. Ta dạy võ công cho ngươi thì đó là trả tiền thức ăn y thị nấu, chúng ta không có danh phận thầy trò gì cả.

Rồi cũng quỳ xuống dập đầu lạy trả Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh cả sợ vội quỳ xuống đáp lễ. Hồng Thất Công vươn tay một cái đã điểm trúng huyệt đạo bên sườn y. Quách Tĩnh hai gối hơi cong, không thể động đậy. Hồng Thất Công hướng về y dập đầu bốn cái rồi mới giải khai huyệt đạo cho y, nói: -Nhớ đấy, không được nói là người dập đầu lạy ta, là đệ tử của ta.

Quách Tĩnh lúc ấy mới biết y tính tình cổ quái, không dám nói gì nữa.

Hoàng Dung thở dài nói: -Thất Công, người đối xử với chúng con tốt như thế, bây giờ lại phải chia tay, con vốn nghĩ sắp tới sẽ gặp lại người, lại nấu vài món mời người ăn, chỉ sợ, chỉ sợ..., hừ, chuyện này chưa chắc đã được như ý.

Hồng Thất Công hỏi: -Tại sao?

Hoàng Dung nói: -Những kẻ đối đầu muốn làm khó chúng con rất đông, ngoài gã Sâm tiên lão quái kia, còn có không ít bọn xấu xa. Thế nào cũng có một ngày hai người chúng con phải chết trong tay người ta.

Hồng Thất Công cười khế nói: -Chết cũng tốt chứ, có ai không chết đâu?

Hoàng Dung lắc đầu nói: -Chết không quan trọng, con sợ nhất là họ bắt con, biết từng được người dạy qua võ nghệ cho, lại từng nấu thức ăn cho người ăn, lúc ấy bắt con phải nấu các món ngon lành Nhà ai sáo ngọc nghe mai rụng. Hăm bốn lỗ cầu trắng sáng chiếu từng món từng món cho họ ăn thì thật không khỏi làm mất oai danh của lão nhân gia.

Hồng Thất Công thừa biết là nàng nói khích, nhưng nghĩ tới có người bắt nàng phải nấu nướng, mà những món ăn tuyệt diệu ấy mình rõ ràng còn chưa ăn hết, cũng không nhịn được tức giận, bèn hỏi: -Mấy đứa ấy là ai?

Hoàng Dung nói: -Có một người là Hoàng Hà lão quái Sa Thông Thiên, đáng vẻ rất khó coi Bấy nhiêu món ăn ngon của con không khéo sẽ bị y ăn tất.

Hồng Thất Công lắc đầu nói: -Sa Thông Thiên có ra cái gì? Thành tiểu tử ngu ngốc Quách Tĩnh này cứ luyện thêm một hai năm là có thể thắng y rồi, không cần phải sợ.

Hoàng Dung lại nói tới tên họ của nhà sư Tây Tạng Linh Trí và Bành Liên Hổ hai người. Hồng Thất Công đều nói: -Có ra cái gì?

Đến khi Hoàng Dung nói tới thiếu chủ Bạch Đà sơn Âu Dương Khắc. Hồng Thất Công thoáng sửng sốt, hỏi kỹ người ấy xuất thủ và thân pháp ra sao, nghe Hoàng Dung nói xong liền gật đầu nói: -Quả nhiên là y!

Hoàng Dung thấy y thần sắc nghiêm trọng, nói: -Người này lợi hại lắm phải không?

Hồng Thất Công nói: -Âu Dương Khắc có ra cái gì? Lão Độc vật chú ý mới thật là lợi hại.

Hoàng Dung nói: -Lão Độc vật à? Y có lợi hại cũng không thể hơn lão nhân gia người được.

Hồng Thất Công không đáp, trầm ngâm hồi lâu, nói: -Vốn cũng không chênh lệch nhiều lắm, nhưng qua hơn hai mươi năm nay.., hơn hai mươi năm nay, y dụng công rèn luyện để tỷ thí với ta chứ không phải như lão khiêu hóa chỉ lo luyện ăn tập uống. Hà hà, nhưng muốn thắng lão khiêu hóa cũng không phải dễ.

Hoàng Dung nói: -Vậy nhất định y sẽ không thắng được lão nhân gia người.

Hồng Thất Công lắc đầu nói: -Cái đó chưa chắc, còn phải xem đã. Được rồi, thằng cháu của lão Độc vật Âu Dương Phong mà muốn làm khó người thì chúng ta không thể bỏ qua được. Lão khiêu hóa lại ăn thức ăn của người thêm nửa tháng vậy. Chúng ta phải nói trước trong nửa tháng này chỉ cần có món nào ăn hai lần thì lão khiêu hóa sẽ vỡ đít đi ngay.

Hoàng Dung cả mừng, có ý muốn phô trương tài nghệ, những món nấu nướng đưa lên cố nhiên hoàn toàn không trùng nhau, ngay cả miếng gạo ăn cơm cũng cực kỳ tinh xảo, không món nào giống nhau, xào lẫn, thịt nướng, thịt hấp, sủi cảo, cơm rang, canh, dê, gỏi cuốn miếng, đậu xanh vẽ vờn biến hóa khôn lường. Hồng Thất Công cũng phấn phát tinh thần, chỉ điểm cho Quách Hoàng hai người cách lâm địch ứng phó, phòng thân giữ mạng, chỉ là ba chiêu cuối Hàng long thập bát chưởng cũng không dạy thêm. Quách Tĩnh về Hàng long thập ngũ chưởng cố nhiên đã lãnh hội càng nhiều, nhưng chiêu thức võ nghệ học được của Giang Nam lục quái cũng nhờ đó mà gia tăng oai lực không ít. Hồng Thất Công trước ba mươi lăm tuổi võ công rất phức tạp, quyền pháp, chưởng pháp luyện qua quả thật không ít, lúc ấy đem hết những quyền cước ly kỳ cổ quái dạy cho Hoàng Dung, thật ra cũng chỉ đùa giỡn với nàng, vẽ vờn đủ trò, nói không thể có oai lực khắc địch chế thắng bằng mười lăm chiêu chất phác trong Hàng long thập bát chưởng. Hoàng Dung cũng chỉ thích đùa giỡn chứ không chuyên tâm học võ.

Một buổi chiều. Quách Tĩnh đang tập chưởng pháp trong rừng tùng. Hoàng Dung đi nhặt quả tùng, nói phải thêm măng tre và mơ chua để

nấu một món ăn đặc biệt. Danh mục tự nhiên đã có, gọi là Tuế hàn tam hữu. Hồng Thất Công nghe thấy không ngừng nuốt nước bọt, đột nhiên quay người, chột lại ờ một tiếng, chúi vào một bụi cỏ rậm, hai ngón tay cặp lấy một con rắn xanh dài gần hai thước nhấc lên.

Hoàng Dung vừa mới kêu một tiếng: -Rắn!

Thì Hồng Thất Công tay trái đã đẩy nhẹ vào vai nàng một cái, hất nàng bắn ra vài thước.

Trong đám cỏ có tiếng tức tức vang lên, lại có mấy con rắn lướt ra. Hồng Thất Công thúc bồng liên tiếp vung ra, chiêu nào cũng đập vào chỗ cách đầu rắn bảy tấc, đánh tới là chết. Hoàng Dung đang kêu lên một tiếng khen ngợi, đột nhiên sau lưng có hai con rắn không tiếng động nào vọt lên mổ vào bối tâm của nàng.

Hồng Thất Công biết loại rắn xanh này thân hình tuy không lớn nhưng vô cùng độc hại, sau cơn hoảng sợ đang tìm cách giải độc cho nàng, chỉ nghe tiếng xùy xùy không dứt, trước mắt hơn mười trượng có hàng vạn cái đầu lúc nhúc, bầy rắn ùn ùn kéo tới. Hồng Thất Công tay trái nắm hông Hoàng Dung, tay phải kéo tay Quách Tĩnh, sải chân chạy ra khỏi rừng trở về trước khách điểm, cúi đầu nhìn thấy thân sắc Hoàng Dung vẫn như thường, trong lòng vừa sợ vừa mừng, vội hỏi: -Có bị gì không?

Hoàng Dung cười nói: -Không sao.

Quách Tĩnh thấy hai con rắn vẫn cắn chặt vào người nàng, lúc hoảng sợ vội vươn tay kéo ra. Hồng Thất Công đang định ngăn trở bảo y cẩn thận thì Quách Tĩnh nóng ruột đã cầm đuôi con rắn giật xuống, thấy đầu rắn máu tươi rùng rùng, rõ ràng đã chết. Hồng Thất Công sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ngay: -Không sai, tám Nhuyễn vị giáp của cha ngươi đã đưa cho ngươi rồi.

Nguyên là hai con rắn đều cắn trúng gai nhọn trên tám Nhuyễn vị giáp, toác đầu mà chết.

Lúc Quách Tĩnh đưa tay giật con rắn còn lại xuống, trong rừng tùng đã vang ra mấy tiếng huýt rắn. Hồng Thất Công lấy trong bọc ra một bánh thuốc lớn màu vàng cho vào miệng nhai mạnh, lúc ấy chỉ thấy hàng ngàn con rắn xanh từ trong rừng ngoằn ngoèo bò ra, phía sau dằng dặc không dứt, không biết là có bao nhiêu. Quách Tĩnh nói: -Thất Công, chúng ta chạy mau.

Hồng Thất Công không đáp, lấy cái hồ lô trên lưng xuống, rút nút ra hóp một hóp rượu, hòa tan với thuốc trong miệng, há miệng một cái, một tia rượu thuốc như tên bắn ra. Y lia đầu một vòng từ trái qua phải, tia rượu thuốc ấy đã vạch thành một đường vòng cung trước mặt ba người. Con rắn xanh đi đầu ngửi thấy mùi rượu thuốc lập tức lẩn ra cứng đờ bất động, đám rắn xanh phía sau cũng không dám vượt qua, cứ dồn lại thành một đám. Nhưng đám rắn phía sau vẫn không ngừng cuộn cuộn

từ rừng tùng đổ ra, đám rắn đi trước lại quay đầu bò lui, xà trận lập tức đại loạn.

Hoàng Dung vỗ tay khen hay. Chợt trong rừng tùng có mấy tiếng kêu quái dị vang lên, ba hán tử mặc áo trắng lao ra, trên tay đều cầm một cái sào gỗ dài hơn hai trượng, miệng quát tháo, dùng sào dài khua phía sau xà trận như mục đồng xua trâu dê vậy. Hoàng Dung ban đầu thấy rất thích mắt, kế thấy phía trước đều là rắn xanh cứ động ngo ngoe, bất giác muốn nôn, trong cổ họng lợm giọng, há miệng định nôn.

Hồng Thất Công ờ một tiếng, đưa gậy trúc khều một con rắn xanh dưới đất lên, ngón cái và ngón trỏ tay trái cặp chặt đầu rắn, móng tay út nạo một cái vào bụng rắn khoét luôn một lỗ, lấy ra một túi mật rắn màu xanh nói: -Nuốt mau vào, đừng nhai vỡ, đắng lắm đấy.

Hoàng Dung theo lời nuốt xuống, trong giây lát đã thấy nhẹ nhõm, quay lại hỏi: - Quách Tĩnh Tĩnh ca ca, người có chóng mặt không?

Quách Tĩnh lắc lắc đầu. Nguyên là y đã uống máu quý của con mãng xà, bách độc không thể xâm phạm, rắn xanh trong rừng tuy nhiều nhưng chỉ đuổi theo Hồng Thất Công và Hoàng Dung hai người, chứ người thấy mùi trên người Quách Tĩnh đều vội vàng sợ hãi tránh xa.

Hoàng Dung nói: -Thất Công, bầy rắn này là có người nuôi đấy.

Hồng Thất Công gật gật đầu, mặt đầy vẻ tức giận nhìn ba hán tử áo trắng. Ba người ấy thấy Hồng Thất Công lấy mật rắn cho Hoàng Dung nuốt cũng cảm giận vô cùng, chỉnh lý xà trận rồi rải chân bước tới. Một người cao giọng mắng: -Ba con ma rừng các người không muốn sống phải không?

Hoàng Dung ứng tiếng mắng lại: -Đúng đấy, ba con ma rừng các người không muốn sống phải không?

Hồng Thất Công cả mừng, khễ vỗ vai nàng, khen nàng chửi rất hay.

Ba người kia cả giận, người trung niên vẽ mặt vàng vọt đứng giữa nhắc chiếc sào dài lên vọt tới đâm Hoàng Dung, chiếc sào rít gió, kinh lực không phải yếu.

Hồng Thất Công đưa trúc bồng ra đề lên, chiếc sào dài lập tức dừng lại. Người ấy hoảng sợ, hai tay kéo mạnh lại. Hồng Thất Công rung tay một cái quát: -Cút đi!

Người ấy lập tức ngã ngửa về phía sau, đề vào xà trận làm chết mấy chục con rắn xanh. May là y có uống thuốc trước, bầy rắn mới không dám cắn y, nếu không lúc ấy làm sao còn tính mạng? Hai người còn lại cả kinh, lui lại vài bước đồng thanh hỏi: -Sao thế?

Người kia định nhảy lên, nào ngờ cái ngã ấy quá nặng, toàn thân tê rần, mới nhảy lên được một nửa lại rơi xuống, lại đề chết mấy mươi con rắn độc.

Hán tử mặt trắng bên cạnh chìa chiếc sào ra cho y nắm rồi kéo y đứng lên. Chuyện xảy ra như thế, ba người kia làm sao dám động thủ nữa, nhất tề lui vào giữa bầy rắn.

Người vừa ngã kêu lên: -Người là ai, có giỏi thì để lại tên họ xem nào?

Hồng Thất Công hô hô cười rộ, không đếm xỉa gì tới. Hoàng Dung kêu lên: -Các người là ai? Tại sao xua bầy nhiều rắn độc ra đây hại người?

Ba người nhìn nhau một cái đang định trả lời, chợt thấy trong rừng tùm có một thư sinh áo trắng thông thả bước ra, tay cầm chiếc quạt, đi thẳng vào giữa bầy rắn lên tận phía trước.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhận ra y chính là thiếu chủ Bạch Đà sơn Âu Dương Khắc, chỉ thấy y đi lại tự nhiên giữa hàng vạn con rắn, bầy rắn nhao nhao nhường đường, đều cảm thấy kỳ lạ. Ba người kia bước lên đón, hạ giọng nói mấy câu, lúc trò chuyện ánh mắt không ngừng nhìn nhìn qua Hồng Thất Công, rõ ràng là kể chuyện vừa xảy ra.

Âu Dương Khắc trên mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc rồi lập tức bình tĩnh trở lại, bước lên thi lễ, nói: -Ba tên thuộc hạ vô tri mạo phạm lão tiên bối, huynh đệ xin tạ lỗi ở đây.

Rồi quay đầu nhìn Hoàng Dung cười khế nói: -Té ra cô nương cũng ở đây, ta tìm cô vất vả quá.

Hoàng Dung đời nào ngó ngang tới y, nói với Hồng Thất Công: -Thất Công, người này là một kẻ rất xấu xa, lão nhân gia người cứ trị cho y một trận.

Hồng Thất Công khế gật đầu, nhìn Âu Dương Khắc nghiêm mặt nói: - Chăn rắn có địa giới, có thời gian, có quy củ có đường lối, sao lại có chuyện giữa ban ngày ban mặt xua rắn đi thế này? Các người làm ăn bữa bãi bậy bạ như thế là cật thế ai đấy?

Âu Dương Khắc nói: -Đám rắn này từ xa tới, đói quá không thể theo quy củ bình thường.

Hồng Thất Công nói: -Các người đã đả thương bao nhiêu người rồi?

Âu Dương Khắc nói: -Chúng tôi đều thả rắn ngoài đồng trống, cũng chưa đả thương bao nhiêu người.

Hồng Thất Công hai mắt dán vào mặt y hừ một tiếng, nói: -Cũng chưa đả thương bao nhiêu người à? Người họ Âu Dương phải không?

Âu Dương Khắc đáp: -Phải, té ra vị cô nương này đã nói với người rồi. Quý tính của lão nhân gia người là gì?

Hoàng Dung cướp lời nói: -Tên hiệu của vị lão tiên bối này cũng không cần nói cho người biết, nói ra chỉ sợ người sợ mất vía thôi.

Âu Dương Khắc bị nàng châm chọc nhưng vẫn hoàn toàn không tức giận, cười hề hề liếc liếc nàng.

Hồng Thất Công nói: -Người là con trai Âu Dương Phong phải không?

Âu Dương Khắc chưa trả lời, ba hán tử đuổi rần đã đồng thanh quát mắng: -Lão ăn mày không biết trên dưới, dám lớn mật gọi danh hiệu lão Sơn chủ chúng ta à?

Hồng Thất Công cười nói: -Người khác gọi không được chứ riêng ta thì gọi được.

Ba người kia há miệng định chửi. Hồng Thất Công ngọn gậy trúc đã điểm xuống đất một cái, thân hình vọt lên như con chim to sà xuống phía trước, chỉ nghe chát chát chát ba tiếng, mỗi người đã bị trúng một cái tát tai nảy lửa. Hồng Thất Công không chờ thân hình rơi xuống đất, ngọn gậy trúc lại điểm một cái, nhảy lui về chỗ cũ.

Hoàng Dung kêu lên: -Bản lĩnh hay quá. Thất Công người còn chưa dạy cho tôi.

Chỉ thấy ba người kia nhất tề bùng mặt, không dám họ hé, té ra lúc Hồng Thất Công đánh vào mặt họ, đã tiện tay dùng Phân cân thác cốt thủ gỡ rời xương hàm của họ.

Âu Dương Khắc ngấm ngầm hoảng sợ, nhìn Hồng Thất Công nói: -Tiền bối có quen gia thúc à?

Hồng Thất Công nói: -À, người là cháu Âu Dương Phong. Hai mươi năm nay ta chưa gặp lão chú Độc vật của người, y còn chưa chết sao?

Âu Dương Khắc vô cùng tức giận nhưng mới rồi thấy y xuất thủ võ công cao cường, mình không thể chống nổi, y lại nói biết chú mình ắt là bậc tiền bối cao nhân, bèn nói: -Gia thúc thường nói những bạn bè của người còn chưa chết sạch, lão nhân gia người không dám chầu trời trước.

Hồng Thất Công ngẩng đầu lên trời cười ha hả, nói: -Tiểu tử giỏi, người cũng biết quanh co chửi người đấy. Người mang đám bảo bối này tới đây làm gì?

Nói xong chỉ vào bầy rần.

Âu Dương Khắc nói: -Vãn bối trước nay ở Tây Vực lần này tới Trung nguyên, đường đi vắng vẻ, dọc đường gọi bầy rần này để chơi thôi.

Hoàng Dung nói: -Nói khoác trơ trẽn. Người có bao nhiêu nữ nhân làm bầu bạn còn vắng vẻ cái gì?

Âu Dương Khắc xòe chiếc quạt ra phe phẩy hai cái, hai mắt chăm chăm nhìn vào nàng, cười khế ngâm nga: -Lòng ta bồi hồi. Há phải không người? Chỉ vì ai đó. Trầm ngâm đến nay.

Hoàng Dung làm ra vẻ mặt nhát ma nhìn y, cười nói: -Ta không cần người lấy lòng, càng không cần người nhớ nhung.

Âu Dương Khắc thấy dáng vẻ nàng đáng yêu như thế, lại càng tâm thần

ngây ngất, nhất thời không nói nên lời.

Hồng Thất Công quát: -Chú cháu người hoành hành bá đạo ở Tây Vực thì không ai đếm xỉa. Nhưng tới Trung nguyên mà cũng muốn như thế thì đừng có nằm mơ giữa ban ngày. Nể mặt chú người, hôm nay không dạy dỗ người hiểu biết thêm một ít, cắt mau đi cho ta.

Âu Dương Khắc bị y hung dữ làm mặt nghiêm giáo huấn một trận như thế đã muốn lên tiếng đôi co động thủ nhưng biết mình không phải là đối thủ bên ngoan ngoan lui ra, nhưng vẫn âm ức, liền nói: -Vãn bối xin cáo từ ở đây. Nếu vài năm tới tiên bối không mắc bệnh gì lớn hay không gặp tai họa gì lớn, xin mời tới tệt xá ở núi Bạch Đà gặp gỡ được không?

Hồng Thất Công cười nói: -Bằng vào thằng tiểu tử nhà người mà cũng đáng khiêu chiến với ta à? Lão khiêu hóa trước nay không hẹn hò gì với ai cả. Chú người không sợ ta, ta cũng không sợ chú người. Hai mươi năm trước bọn ta đã tỷ thí qua, mọi người đều bên tám lạng người nửa cân, không cần đánh nữa. Đột nhiên sa sầm nét mặt quát: -Còn không chịu cắt cho xa đi à!

Âu Dương Khắc lại giật nảy mình Võ công của thúc thúc mình chỉ mới học được ba phần, người này lại nói thế xem ra không phải giả, đừng chọc giận y, không khéo lại bị y đánh cho một trận. Lúc ấy không dám nói gì nữa, gấn lại xương hàm dưới cho ba hán tử áo trắng, liếc Hoàng Dung một cái, quay người bước vào rừng tùng. Ba tên hán tử áo trắng huýt một tiếng sáo kỳ lạ xua bầy rắn xanh đi, chỉ vì hàm dưới đau quá, miệng lại không phát ra tiếng huýt sáo mà là ư ư a a, không thể nghe rõ. Bầy rắn lại như một làn sóng nhỏ cuộn cuộn đổ vào rừng tùng, trong giây lát đã rút hết, chỉ còn những đám dãi dớt lóng lánh đầy đất.

Hoàng Dung nói: -Thất Công, trước nay tôi chưa từng thấy nhiều rắn như thế, là họ nuôi đấy à?

Hồng Thất Công không trả lời ngay, ừng ực uống mấy hớp rượu trong hồ lô, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán một cái, thở phào một hơi rồi luôn miệng nói: -Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng hỏi: -Cái gì thế?

Hồng Thất Công nói: -Đám rắn độc này tuy tạm thời bị ta ngăn cản một lúc, chứ nếu chúng thực sự tấn công thì mấy ngàn mấy vạn con rắn độc như sóng tràn tới làm sao chặn được? May là mấy đứa khốn kiếp ấy tuổi trẻ không hiểu việc đời, không biết thóp của lão khiêu hóa, bị tạt dọa một trận rút lui. Nếu là lão Độc vật đích thân tới thì hai đứa nhóc các người thâm hiểm rồi.

Hoàng Dung nói: -Chúng tôi đánh không được là chạy ngay.

Hồng Thất Công cười nói: -Tuy lão khiêu hóa không sợ y, nhưng hai đứa nhóc các người làm sao chạy thoát tay lão Độc vật được?

Hoàng Dung nói: -Chú của người này là ai mà lợi hại thế?

Hồng Thất Công nói: -Hả, y không lợi hại à? Đông tà. Tây độc. Nam đế. Bắc cái. Trung Thần thông. Cha ngươi là Đông tà, gã Âu Dương Phong ấy là Tây độc đấy. Vương chân nhân võ công đệ nhất thiên hạ đã qua đời, còn lại bốn người bọn ta tương đương nhau, đều có chỗ úy kỵ nhau. Cha ngươi có lợi hại không? Bản lĩnh của lão khiêu hóa ta cũng đâu phải kém.

Hoàng Dung ồ một tiếng, trong lòng thầm suy tính, qua một lúc bèn nói: -Cha tôi tốt lắm mà, sao lại gọi người là Đông tà? Cái ngoại hiệu ấy tôi không thích.

Hồng Thất Công cười nói: -Nhưng cha ngươi thì lại thích, y là người khôn ngoan quỷ quái, bång môn tả đạo chẳng lẽ không phải tà sao? Còn muốn nói về võ công thì rốt lại phái Toàn Chân là chính tông, cái đó thì lão khiêu hóa tâm phục khẩu phục.

Rồi hỏi: -Quách Tĩnh Ngươi đã học qua nội công của phái Toàn Chân phải không?

Quách Tĩnh nói: -Mã Ngọc Mã đạo trưởng có dạy cho đệ tử hai năm.

Hồng Thất Công nói: -Thế cũng phải, nếu không thì chỉ trong một tháng ngắn ngủi làm sao ngươi có thể luyện được Hàng long thập bát chương của ta tới mức như vậy.

Hoàng Dung lại hỏi: -Vậy Nam đế là ai?

Hồng Thất Công nói: -Nam đế tự nhiên là hoàng đế.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều cảm thấy kinh ngạc. Hoàng Dung nói: - Là hoàng đế Đại Tống ở Lâm An à?

Hồng Thất Công hô hô cười rộ, nói: -Sức lực của thằng tiểu tử hoàng đế ở Lâm An chỉ đủ để bưng một cái chén vàng ăn cơm thôi, hai cái là bưng không nổi rồi. Không phải hoàng đế Đại Tống đâu! Công phu của vị Nam đế này thì cha ngươi và ta đều úy kỵ ba phần. Hỏa phương nam khắc Kim phương tây, y chính là khắc tinh của lão Độc vật Âu Dương Phong.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghe tới đó đều không hiểu rõ lắm, lại thấy Hồng Thất Công đột nhiên ngơ ngẩn xuất thần, cũng không dám hỏi nhiều.

Hồng Thất Công nhìn lên trời, cau mày ngẫm nghĩ một lúc, tựa hồ trong lòng có điều gì rất khó khăn, qua một lúc thì quay vào khách điểm. Chỉ nghe soạt một tiếng, tay áo y bị một cái đinh sắt nhỏ trên cửa móc vào xé rách một đường dài.

Hoàng Dung kêu lên: -A?

Hồng Thất Công vẫn như chưa biết.

Hoàng Dung nói: -Để tôi vá lại cho người.

Rồi bước vào hỏi mượn kim chỉ của bà già chủ khách điểm định vá chỗ

áo rách cho Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công vẫn đang xuất thần, thấy Hoàng Dung cầm kim chỉ bước tới gần đột nhiên sửng sốt, vươn tay đoạt lấy chiếc kim, chạy ra ngoài cửa. Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều cảm thấy kỳ quái, vội vàng đuổi theo, chỉ thấy y vung tay phải một cái, ánh sáng chớp lên, mũi kim đã bắn ra.

Hoàng Dung đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy chiếc kim cắm xuống đất đã găm trúng một con cào cào, bất giác vỗ tay khen hay. Hồng Thất Công trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói: -Được rồi, cứ thế mà làm.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngăn người nhìn y. Hồng Thất Công nói: -Lão Độc vật Âu Dương Phong ấy trước nay thích nuôi rắn độc trùng độc, cả bầy rắn xanh lợi hại ấy y đều chỉ huy được như ý, quả thật không dễ.

Dừng lại một lúc, lại nói: -Ta thấy thằng tiểu tử Âu Dương kia chẳng tốt lành gì, gặp chú y ắt sẽ khích bác thị phi, nếu bọn bạn già bọn ta gặp nhau thì lão khiêu hóa không có gì khắc chế bầy rắn độc kia không xong.

Hoàng Dung vỗ tay nói: -Người muốn dùng kim để găm từng con từng con rắn độc xuống đất. Hồng Thất Công trợn mắt nhìn nàng một cái, cười khế nói: -Con nhóc ngươi khôn ngoan lắm, người ta nói câu trước, người đã biết câu sau rồi.

Hoàng Dung nói: -Không phải người có thuốc sao? Hòa với rượu phun ra thì bầy rắn độc ấy không dám xông vào.

Hồng Thất Công nói: -Đó chỉ có thể chống được một lúc, ta phải luyện qua thủ pháp Mãn thiên hoa vũ, xem công phu này mà dùng kim thì ra sao. Mấy ngàn mấy vạn con rắn độc ồ ạt tràn lên, lão khiêu hóa cứ từng con từng con găm xuống đất đánh chết toàn bộ, mười bữa nửa tháng sau thì lão khiêu hóa có lẽ cũng chết đói luôn.

Quách Hoàng hai người cùng cười phá lên.

Hoàng Dung nói: -Để tôi đi mua kim cho người, nói xong chạy ra thị trấn.

Hồng Thất Công lắc đầu thờ dài nói: -Tĩnh nhi. Tại sao ngươi không bảo y thị chia bớt một phần thông minh lanh lợi cho ngươi?

Quách Tĩnh nói: -Thông minh lanh lợi à? Chia không được đâu.

Khoảng sau một bữa cơm. Hoàng Dung từ thị trấn trở về, lấy trong giỏ ra hai bao kim lớn, cười nói: -Tất cả kim may áo trong thị trấn này đều bị tôi mua sạch, mai này đàn ông ở đây đều sẽ bị vợ chửi rửa chết luôn.

Quách Tĩnh hỏi: -Chửi thế nào?

Hoàng Dung nói: -Chửi họ là đồ vô dụng, tại sao lên thị trấn mà ngay cả một chiếc kim cũng không mua được.

Hồng Thất Công hô hô cười rộ, nói: -Rất lại còn có lão khiêu hóa thông minh không lấy vợ, khỏi bị vợ con hành hạ. Nào nào nào, chúng ta luyện công phu thôi. Hai đứa nhóc các người không muốn lão khiêu hóa truyền thụ cho thủ pháp ám khí này thì làm sao được?

Hoàng Dung cười một tiếng, đi theo y.

Quách Tĩnh lập tức nói: -Thất Công, tôi không học đâu.

Hồng Thất Công ngạc nhiên hỏi: -Cái gì?

Quách Tĩnh nói: -Lão nhân gia người dạy cho tôi rất nhiều công phu, tôi nhất thời còn luyện chưa xong.

Hồng Thất Công sững sốt nhưng lập tức hiểu ngay, biết y không muốn tham lam, mà mình đã nói không thể dạy thêm võ công, lúc ấy gặp phải chuyện đột ngột nên không thể không dạy, nào ngờ người được dạy lại không có ý lợi dụng cơ hội để đòi hỏi, bèn gật gật đầu kéo tay Hoàng Dung nói: -Chúng ta đi luyện.

Quách Tĩnh một mình ở sau núi tập luyện Hàng long thập ngũ chương vừa học, càng luyện tập càng thấy trong chương pháp có nhiều chỗ biến hóa tinh vi, dường như vĩnh viễn không bao giờ hiểu hết.

Lại qua mười ngày. Hoàng Dung đã học được chỗ then chốt của thủ pháp Mãn thiên hoa vũ trích kim châm, một tay vung ra, hơn mười mũi kim may áo đều có thể đồng thời phóng trúng chỗ yếu hại của đối phương, chỉ là công phu một tay cầm ám khí chia ra tấn công mấy người thì vẫn chưa học được.

Hôm ấy Hồng Thất Công phóng ra một nắm kim, tất cả đều cắm xuống mặt đất trước mặt hai trượng, cảm thấy đặc ý ngẩng đầu cười lớn, nửa chừng đột nhiên im bặt, lại ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ ngợi xuất thần, lẩm bẫm: -Lão Độc vật luyện thành xà trận này là có ý gì nhỉ?

Hoàng Dung nói: -Y võ công đã cao cường như thế, nếu muốn đối phó với kẻ khác thì chẳng cần gì tới xà trận.

Hồng Thất Công gật đầu nói: -Không sai, đây là dùng để đối phó với Đông tà. Nam đế và lão khiêu hóa đây. Cái bang và phái Toàn Chân người đông thế mạnh. Nam đế là bậc đế vương tôn quý, quan binh thị vệ dưới tay càng không biết là bao nhiêu. Cha người học vắn quảng bác, kỳ môn độn giáp biến hóa khôn lường, cấy vào địa thế thì một người có thể chống được vài mươi người. Lão Độc vật ấy mà đơn đả độc đấu thì không thua người nào trên đời hiện nay, nhưng nếu tất cả nhất tề tràn lên, y lẽ loi một mình lại không được.

Hoàng Dung nói: -Vì vậy nên y nuôi rắn làm trợ thủ.

Hồng Thất Công thở dài nói: -Việc bắt rắn nuôi rắn vốn là bản lĩnh kiếm cơm của đám ăn mày bọn ta, nhưng bắt được mười bảy mười tám con rắn, chiều tối thả ra chặn để rắn tự đi bắt ếch nhái mà ăn cũng đã rất

không dễ. Nào ngờ lão Độc vật này lại có công phu ấy, xua một lần tới mấy ngàn con, thì thật là cao cường. Dung nhi, loại công phu này nhất định đã làm tổn không ít thời giờ tâm huyết của lão Độc vật, chứ y không bắt răn về chơi đâu.

Hoàng Dung nói: -Y lo lắng tính toán như thế tự nhiên không phải là có ý tốt, may là cháu y không tức giận, tiết lộ bản lĩnh nuôi răn ra trước.

Hồng Thất Công gật đầu nói: -Không sai, gã tiểu tử Âu Dương này tính tình khinh bạc, không ra con người, lão Độc vật không biết còn có truyền nhân nào khác không? Đám răn xanh này đương nhiên không thể từ Tây Vực xa vạn dặm tới đây, nhất định là mới thu thập trong núi quanh đây. Nói gã tiểu tử Âu Dương này có bản lĩnh bắt răn cũng chưa chắc đã đúng hết, mà phần lớn là y có mưu đồ khác.

Hoàng Dung nói: -Đó nhất định không phải là việc tốt, may là như thế khiến chúng ta nhìn thấy, lão nhân gia người lại chuẩn bị sẵn cách thức đối phó với xà trăn, tương lai không đến nỗi bị Lão Độc vật đặt vào thế trở tay không kịp.

Hồng Thất Công trầm ngâm nói: -Nhưng y cứ lằng nhằng với ta khiến ta phải xuất thủ phóng kim, nếu hàng ngàn hàng vạn con răn độc vây quanh tràn lên thì làm thế nào?

Hoàng Dung nghĩ ngợi một lúc cũng cảm thấy không có cách nào, bèn nói: -VẬY lão nhân gia người chỉ có cách thứ ba mươi sáu thôi.

Hồng Thất Công cười nói: -Phì, chẳng ra cái gì. Nhảy ra quay người, sải chân chạy mau thì có đáng là cách gì chứ?

Qua một lúc Hoàng Dung chợt nói: -Chuyện này có thể nghĩ tới, tôi quả thật có cách tốt rồi.

Hồng Thất Công mừng hỏi: -Cách gì thế?

Hoàng Dung nói: -Lão nhân gia người chỉ cần lúc nào cũng đem hai chúng tôi theo bên cạnh. Gặp lão Độc vật người cứ đánh nhau với y. Tĩnh ca ca đánh nhau với cháu y, còn tôi sẽ dùng kim phóng từng nắm từng nắm giết chết răn. Chỉ có điều Tĩnh ca ca chỉ học có Hàng long thập bát khuyết tam chương, có quá nửa là đánh không lại thằng ngốc cười hì hì kia.

Hồng Thất Công trợn mắt nói: -Người mới là con ngốc cười hì hì, chỉ muốn lừa ta lấy cho Tĩnh ca ca của người ba chiêu chương pháp. Bằng vào tâm địa nhân phẩm của thằng tiểu tử Quách Tĩnh này thì ta truyền hết cho y mười tám chương vốn cũng không sao, có điều nếu như thế thì há y lại không trở thành đệ tử của lão khiêu hóa sao? Người này tư chất ngu xuẩn, lão khiêu hóa có loại đệ tử ngu xuẩn như thế, để người ta cười cho thì còn gì mặt mũi?

Hoàng Dung cười hì hì nói: -Tôi đi mua thức ăn đây!

Biết lần này không thể giữ Hồng Thất Công lại được nữa, sắp phải chia tay y ngay, nên ở thị trấn nàng cố tìm mua những thức ăn ngon tươi ngon đặc biệt định nấu mấy món thức ăn thật ngon để đền đáp. Nàng tay trái xách giỏ thức ăn, thông thả trở về khách điểm, tay phải không ngừng phóng hồ lên không luyện tập thủ pháp Mãn thiên hoa vũ. Gần tới khách điểm chợt nghe tiếng lục lạc vang lên, trên đường cái có một con ngựa Thanh thông phi mau tới, một cô gái mặc quần áo trắng cưỡi ngựa phóng tới trước khách điểm thì xuống ngựa bước vào. Hoàng Dung nhìn lại, chính là Mục Niệm Từ nghĩa nữ của Dương Thiết Tâm, nghĩ cô gái này đã có hẹn kết hôn với Quách Tĩnh, trong lòng chua xót, đứng trên đường bất giác ngơ ngẩn xuất thần, nghĩ thầm: -Cô nương này có gì là hay mà sáu vị sư phụ của Tĩnh ca ca và đám đạo sĩ mũi trâu phái Toàn Chân lại đều ép y cưới cô ta làm vợ?

Càng nghĩ càng tức, tự nhủ Ta vào đánh cô ta một trận cho hả giận.

Lúc ấy bèn cầm giỏ thức ăn bước vào khách điểm, chỉ thấy Mục Niệm Từ ngồi ở một chiếc bàn vuông, mặt đầy vẻ buồn bã, điểm tiểu nhị đang hỏi nàng muốn dùng gì. Mục Niệm Từ nói: -Người nấu một bát miến, cắt bốn lạng thịt bò chín.

Điểm tiểu nhị ứng thanh bước đi. Hoàng Dung lập tức nói chen vào: - Thịt bò chín có gì là ngon?

Mục Niệm Từ ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Dung, không kìm được giật mình, nhận ra nàng là cô nương cùng cưỡi ngựa với Quách Tĩnh rời khỏi Trung đô, vội đứng lên vẫy tay nói: -Muội muội cũng tới đây à? Xin mời ngồi.

Hoàng Dung nói: -Đám đạo sĩ xấu xa, lão béo lùn, gã thư sinh dơ dáy kia cũng tới đây à?

Mục Niệm Từ nói: -Không, ta chỉ có một mình, không đi chung với bọn Khuru đạo trưởng.

Hoàng Dung vốn rất sợ Khuru Xử Cơ, nghe Mục Niệm Từ nói chỉ có một mình, lập tức vui vẻ ra mặt, cười hì hì bước tới nhìn ngó, chỉ thấy Mục Niệm Từ chân đi hài nhỏ, mình mặc áo tang, bên tóc cắm một đóa hoa vải trắng, vẻ mặt so với lần gặp trước vô cùng xanh xao nhưng đáng vẻ rất đáng thương, dường như lại càng xinh đẹp, lại thấy trên lưng nàng giắt một thanh chuỷ thủ, chợt động tâm niệm: -Đây là tín vật đính hôn giữa cha Tĩnh ca ca và cha cô ta.

Lúc ấy bèn nói: -Tỷ tỷ, xin đưa ta mượn xem thanh chuỷ thủ của người một lúc.

Thanh chuỷ thủ này là di vật Bao Tích Nhược lúc sắp chết lấy ra, vợ chồng Dương Thiết Tâm cùng qua đời, thanh chuỷ thủ tự nhiên về tay Mục Niệm Từ. Lúc ấy nàng thấy Hoàng Dung thần sắc kỳ lạ vốn định không đưa, nhưng Hoàng Dung đã chìa tay bước tới trước mặt, cũng

không còn cách nào thoái thác, chỉ đành cời thanh chuỷ thủ ra đưa cả vỏ cho Hoàng Dung. Hoàng Dung đón lấy, trước tiên nhìn lên chuôi kiếm, thấy khắc hai chữ Quách Tĩnh, trong lòng cả sợ nghĩ thầm Đây là của Tĩnh ca ca, tại sao lại đưa cô ta, bèn tuốt kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thấy hơi lạnh bốc lên mặt, thầm khen một tiếng: -Kiếm tốt quá?

Rồi tra lại vào vỏ, cho vào bọc nói: -Để ta cầm trả Tĩnh ca ca.

Mục Niệm Từ sửng sốt nói: -Cái gì?

Hoàng Dung nói: -Trên chuôi chuỷ thủ có khắc hai chữ Quách Tĩnh, tự nhiên là vật của y, ta cầm đi trả y.

Mục Niệm Từ tức giận nói: -Đây là di vật duy nhất của cha mẹ ta để lại tại sao lại đưa cho người được? Mau trả lại cho ta.

Nói xong đứng phắt dậy. Hoàng Dung kêu lên: -Có bản lãnh thì tới đây mà lấy.

Nói xong chạy ra khỏi khách điểm. Nàng biết Hồng Thất Công đang ngủ trong rừng tùng phía trước. Quách Tĩnh thì đang sau núi luyện võ, lúc ấy chạy về phía trái. Mục Niệm Từ vô cùng tức giận, chỉ sợ nàng cời lên con Hồng mã thì không thể nào đuổi kịp, lớn tiếng quát thét, sai chân đuổi theo.

Hoàng Dung chạy mấy vòng, tới dưới một rừng cây hòe cao cao nhìn quanh thấy không có ai bèn dừng chân cười nói: -Người thắng được ta thì ta sẽ trả lập tức. Chúng ta lần này tỷ thí, không phải là Tỷ võ chiêu thân, mà là Tỷ võ đoạt kiếm.

Mục Niệm Từ mặt đỏ bừng, nói: -Muội muội, người đừng đùa nữa. Ta thấy thanh chuỷ thủ này như thấy nghĩa phụ, người lấy đi làm gì?

Hoàng Dung sa sầm mặt quát: -Ai là muội muội của người?

Thân pháp như gió, đột nhiên sấn vào sát Mục Niệm Từ ào một tiếng đánh ra một quyền. Mục Niệm Từ lách người né qua nhưng Lạc anh thần kiếm chưởng gia truyền của Hoàng Dung biến hóa tinh diệu, chát chát hai tiếng, thấy sườn đau nhói lên, đã bị đánh trúng. Mục Niệm Từ cả giận lách qua trái xoay người phóng quyền đánh lại, cũng vô cùng cương mãnh. Hoàng Dung kêu lên: -Đây là quyền pháp Tiêu dao du, có gì là lạ?

Mục Niệm Từ nghe nàng gọi toạc ra, bất giác cả kinh nghĩ thầm: -Đây là võ công độc môn năm xưa Hồng Thất Công truyền thụ cho mình, làm sao cô ta biết được?

Chỉ thấy Hoàng Dung quyền trái đánh lại quyền phải đánh thẳng tới, ba chiêu đều là lộ số quyền pháp Tiêu dao du, càng thêm kinh ngạc, nhảy lùi ra mấy bước kêu lên: -Khoan đã. Quyền pháp này là ai dạy cho người?

Hoàng Dung cười nói: -Là ta tự nghĩ ra đây. Loại công phu thô thiển này

có gì là quý giá?

Câu nói vừa dứt đã ra hai chiêu Duyên môn thác bát và Kiến nhân thân thủ trong quyền pháp Tiêu dao du, liên tiếp đánh tới. Mục Niệm Từ trong lòng càng sợ hãi, dùng chiêu Tứ hải du du tránh qua, hỏi: -Người biết Hồng Thất Công à?

Hoàng Dung cười nói: -Y là bạn già của ta, đương nhiên là biết. Người dùng bản lĩnh của y dạy người, ta chỉ dùng công phu của ta, xem ta có thắng được người không?

Nàng sắc sảo vừa cười vừa nói, ra tay càng lúc càng mau, đã không dùng quyền pháp Tiêu dao du nữa.

Võ nghệ của Hoàng Dung là cha nàng đích thân truyền cho, vốn cao hơn Mục Niệm Từ nhiều, lần này được Hồng Thất Công chỉ điểm lại càng tiến bộ. Mục Niệm Từ làm sao chống nổi? Lúc ấy muốn bỏ chuyển thủ quay người chạy cũng đã không được, chỉ thấy đối phương chưởng trái chọt giờ lên như một thanh trường kiếm phạt ngang, chưởng phong vù vù vô cùng lợi hại vội nghiêng người tránh ra, chọt thấy sau gáy tê rần, nguyên là đã bị Hoàng Dung dùng Lan hoa phát huyết thủ phát trúng huyết Đại chuy trên xương sống, đó là chỗ hội hợp của ba kinh Thủ túc dương trên cơ thể con người, lập tức tay chân nhũn ra. Hoàng Dung sấn lên nửa bước, vươn tay lại phóng vào huyết Chí thất trên hông nàng. Mục Niệm Từ lập tức ngã vật xuống.

Hoàng Dung rút chuyển thủ ra vù vù vù vù đâm mười mấy nhát xuống hai bên má nàng, nhát nào cũng tới mắt chỉ còn cách không đầy một tấc thì rút lại Mục Niệm Từ nhắm mắt chờ chết, chỉ cảm thấy hơi lạnh trùn lên trên mặt nhưng không thấy đau, mở mắt nhìn chỉ thấy thanh chuyển thủ đang đâm xuống, trước mắt ánh sáng xanh chớp lên, ngọn chuyển thủ đã trượt qua vành tai, cả giận quát lên Người muốn giết cứ giết cần gì phải đùa giỡn Hoàng Dung nói: -Ta và người không oán không thù, tại sao phải giết người? Người chỉ cần theo lời ta lập thế, ta sẽ thả người ngay.

Mục Niệm Từ tuy không chống nổi nhưng bất kể thế nào cũng không chịu nhận thua, cao giọng quát: -Người có giỏi thì cứ giết bản cô nương đi, còn nếu muốn ta mở miệng cầu xin thì đừng có nằm mơ.

Hoàng Dung thở dài nói: -Một vị đại cô nương minh đẹp thế này, tuổi còn trẻ mà lại chết, quả thật rất đáng tiếc.

Mục Niệm Từ nhắm chặt hai mắt không thèm đếm xỉa gì tới lời Hoàng Dung nữa.

Qua một lúc. Hoàng Dung nhẹ nhàng nói: -Tĩnh ca ca là thật lòng yêu thương ta, nếu người lấy y, y cũng không thích người.

Mục Niệm Từ mở tròn mắt hỏi: -Người nói gì?

Hoàng Dung nói: -Người không chịu lập thế thì thôi, dù sao y cũng không chịu cưới người, ta biết chứ.

Mục Niệm Từ ngạc nhiên nói: -Ai thật tâm yêu, người? Người nói ta muốn lấy ai?

Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca đấy. Quách Tĩnh đấy.

Mục Niệm Từ nói: -À, phải rồi, người muốn ta lập thế thế nào?

Hoàng Dung nói: -Ta muốn người lập lời trọng thế là bất kể thế nào cũng không lấy y.

Mục Niệm Từ cười khế một tiếng, nói: -Cho dù người có kể dao vào cổ ta, ta cũng không thể lấy y được.

Hoàng Dung cả mừng hỏi: -Thật không? Tại sao thế?

Mục Niệm Từ nói: -Nghĩa phụ ta tuy có di mệnh muốn gả ta cho Quách thế huynh, nhưng thật ra..., thật ra ...

Rồi hạ giọng nói: -Lúc nghĩa phụ sắp chết, thần trí hồ đồ, nên ông quên đã hứa gả ta cho người khác rồi.

Hoàng Dung mừng rỡ nói: -A, thật là bậy quá, ta trách lầm người rồi.

Vội giải khai huyết đạo cho nàng, lại xoa tay xoa chân cho nàng bột tề, đồng thời lại hỏi: -Tỷ tỷ, người được hứa gả cho ai thế?

Mục Niệm Từ đỏ bừng hai má, nói khế: -Người này người cũng đã gặp rồi.

Hoàng Dung nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, nói: -Ta gặp qua rồi à? Ở đây còn có người đàn ông nào xứng đáng với loại nhân tài như tỷ tỷ?

Mục Niệm Từ cười nói: -Đàn ông trên thiên hạ chẳng lẽ chỉ có Tĩnh ca ca của người là tốt nhất à?

Hoàng Dung cười nói: -Tỷ tỷ, người không chịu lấy y là chê y quá ngu xuẩn sao?

Mục Niệm Từ nói: -Quách thế huynh có gì là ngu xuẩn? Y thiên tính thuần hậu, có lòng hiệp nghĩa, ta rất khâm phục. Y đối với cha ta và ta rất tốt. Hôm ấy y can thiệp chuyện bất bình vì ta mà không kể tính mạng, ta quả thật vô cùng cảm kích, loại đàn ông như vậy thế gian vốn ít có lắm.

Hoàng Dung sốt ruột, vội hỏi: -Thế sao người nói cho dù có kẻ dao vào cổ cũng không thể lấy y?

Mục Niệm Từ thấy nàng hỏi quá ngây thơ, chợt nảy lòng thân thiết, bèn nắm tay nàng chậm rãi nói: -Muội tử, trong lòng người đã có Quách thế huynh, tương lai cho dù gặp được người nhân phẩm tốt hơn y gấp muôn lần cũng không thể đem lòng yêu mến kẻ ấy, có đúng không?

Hoàng Dung gật đầu, nói: -Cái đó tự nhiên, bất quá không thể gặp được người nào tốt hơn y thôi.

Mục Niệm Từ cười nói: -Quách thế huynh nếu nghe được người khen ngợi như thế không biết trong lòng sẽ vui sướng thế nào ... Hôm ấy, cha

ta mang ta tới Bắc Kinh tỷ võ chiêu thân, có người đánh thắng ta ...

Hoàng Dung cướp lời nói: -A, ta biết rồi, người trong lòng người là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang.

Mục Niệm Từ nói: -Y là vương gia cũng được, ăn mày cũng được, trong lòng ta rốt lại đã có y rồi. Y là người tốt cũng được, người xấu cũng được, ta rốt lại cũng đã là người của y rồi.

Mấy câu ấy nàng nói rất khế nhưng ngữ khí mưòi phần kiên quyết. Hoàng Dung gật gật đầu im lặng ngẫm nghĩ mấy câu nàng vừa nói, chỉ thấy tâm tình của mình đối với Quách Tĩnh cũng thế Mục Niệm Từ chính đã nói ra những ý nghĩ của nàng. Hai người nắm chặt tay nhau, sóng vai đi về phía rặng dương liễu, trong chớp mắt cảm thấy tâm ý tương thông, mưòi phần hòa hợp.

Hoàng Dung ngẫm nghĩ một lúc, trả ngọn chủy thủ lại cho nàng, nói: - Tỷ tỷ, trả ngươi đây.

Mục Niệm Từ không nhận, nói: -Đây là của Tĩnh ca ca của ngươi, nên để ngươi giữ. Trên chuôi kiếm khắc tên Quách thế huynh, ta hàng ngày.., hàng ngày đeo bên mình cũng không tiện lắm.

Hoàng Dung cả mừng cho chủy thủ vào bọc, nói: -Tỷ tỷ, ngươi tốt thật.

Muốn tặng lại nàng một vật thật quý báu nhưng nhất thời nghĩ không ra nên tặng gì bèn hỏi: -Tỷ tỷ, một mình ngươi đi về phương nam có chuyện gì vậy? Có cần muội tử giúp không?

Mục Niệm Từ đỏ bừng mặt, khế nói: -Cũng không có chuyện gì gấp.

Hoàng Dung nói: -Vậy ta dẫn ngươi đi gặp Hồng Thất Công.

Mục Niệm Từ mừng rỡ nói: -Thất Công ở đây à?

Hoàng Dung gật gật đầu, kéo tay nàng đứng lên, chợt nghe cành cây trên đỉnh đầu có một tiếng động khế vang lên, một miếng vỏ cây rơi xuống, chỉ thấy một bóng người thoăn thoắt lướt trên ngọn cây, trong chớp mắt đã không thấy đâu, nhìn sau lưng thì đúng là Hồng Thất Công.

Hoàng Dung nhặt miếng vỏ cây lên nhìn, thấy bên trên dùng kim vạch mấy chữ: - Hai con nhóc như thế tốt lắm. Dung nhi mà còn dám gây sự. Thất Công sẽ tát tai lão đại của ngươi.

Bên dưới không đề tên, chỉ vẽ một cái hồ lô. Hoàng Dung biết là Thất Công viết bất giác mặt đỏ bừng, nghĩ thầm: -Mới rồi mình đánh ngã Mục tỷ tỷ, bắt cô ta lập thế, có lẽ đều đã bị Thất Công nhìn thấy.

Hai người vào tới rừng tùng, quả nhiên đã không thấy bóng dáng Hồng Thất Công đâu. Quách Tĩnh cũng đã về khách điểm. Y chợt thấy Mục Niệm Từ và Hoàng Dung nắm tay nhau đi vào, vô cùng kinh ngạc, vội hỏi: -Mục thế tỷ, ngươi có gặp các sư phụ của ta không?

Mục Niệm Từ nói: -Ta cùng các vị tôn sư cùng từ Trung đô về nam, tới

Sơn Đông thì chia tay, từ đó không gặp lại.

Quách Tĩnh nói: -Các sư phụ của ta có khỏe không.

Mục Niệm Từ mỉm cười nói: -Quách thế huynh yên tâm, họ không giận ngươi mà chết đâu.

Quách Tĩnh vô cùng áy náy, nghĩ các vị sư phụ nhất định sẽ rất tức giận, lập tức không có lòng dạ nào mà ăn cơm, ngơ ngẩn xuất thần. Mục Niệm Từ lại hỏi: -Hoàng Dung vì sao gặp được Hồng Thất Công.

Hoàng Dung nhất nhất nói lại. Mục Niệm Từ thở dài nói: -Muội tử ngươi có phúc được tụ hội với lão nhân gia bấy lâu như thế, ta thì muốn gặp người một lần cũng không được.

Hoàng Dung an ủi: -Người ngấm ngấm bảo hộ ngươi mà, mới rồi nếu ta làm ngươi bị thương thật thì lão nhân gia ngươi chẳng lẽ không cứu ngươi sao?

Mục Niệm Từ gật đầu khen phải.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Dung nhi, sao cô lại đả thương Mục thế tỷ thế?

Hoàng Dung vội nói: -Chuyện này thì không nói được.

Mục Niệm Từ cười nói: -Cô ta sợ.., cô ta sợ ...

Nói tới đó cũng có chút xấu hổ.

Hoàng Dung đưa tay chọc vào nách nàng, cười nói: -Ngươi có dám nói không?

Mục Niệm Từ lè lưỡi lắc đầu nói: -Làm sao ta dám? Có cần ta lập thệ không?

Hoàng Dung vội bịt miệng nàng, nghĩ lại lúc mình ép nàng phải lập thệ không được lấy Quách Tĩnh mới rồi, bất giác đỏ bừng mặt. Quách Tĩnh thấy hai người có vẻ rất thân thiết, cũng thấy vui vẻ.

Ăn cơm xong, ba người vào rừng tùng tản bộ trò chuyện. Hoàng Dung hỏi vì sao Mục Niệm Từ được Hồng Thất Công truyền thụ võ nghệ. Mục Niệm Từ nói: -Lúc ấy ta còn rất nhỏ, một hôm theo cha tới thành Biện Lương. Cha ta ở trong khách điểm, ta thì nô đùa ngoài cửa, thấy có hai người ăn mày nằm dưới đất trên người bị chém máu chảy đầm đìa, rất là sợ hãi. Mọi người đều chê dơ bẩn, không ai đếm xỉa tới họ ...

Hoàng Dung nói ngay: -À phải rồi, nhất định là người hảo tâm chữa vết thương cho họ.

Mục Niệm Từ nói: -Ta cũng không biết chữa vết thương là gì, chỉ là thấy họ rất đáng thương, bèn dìu tới phòng cha ta cho họ rửa sạch vết thương, dùng vải bó lại. Sau đó cha ra nói ta làm như thế rất tốt, lại chép miệng thở dài mấy cái, nói vợ ông trước đây cũng rất tốt bụng. Cha cho họ mấy lượng bạc để dưỡng thương, họ tạ ơn rồi đi. Qua mấy

tháng, bọn ta tới châu Tín Dương chợt gặp lại hai người ăn mày ấy, lúc ấy vết thương của họ đã lành hẳn, họ đưa ta tới một ngôi miếu hoang gặp Hồng Thất Công lão nhân gia. Ông khen ngợi ta mấy câu, dạy ta bộ Tiêu dao quyền pháp này, ba ngày là xong. Sáng hôm thứ tư ta lại tới ngôi miếu hoang ấy thì lão nhân gia người đã đi rồi, về sau thủy chung không gặp người nữa.

Hoàng Dung nói: -Bản lĩnh mà Thất Công dạy, lão nhân gia người cũng không cho bọn ta truyền lại cho người khác., nhưng võ công mà gia gia ta dạy, chỉ cần tỷ tỷ muốn học thì chúng ta có thể ở lại đây mười ngày nửa tháng, ta dạy người một ít.

Nàng đã biết Mục Niệm Từ quyết ý không lấy Quách Tĩnh, khối nặng ngàn cân đè trong lòng đã tan biến, cảm thấy vị Mục thế tỷ này quả thật là một người rất tốt, lại vì nàng tặng mình thanh chuỷ thủ, chỉ mong có gì báo đáp lại. Mục Niệm Từ nói: -Đa tạ hảo ý của muội tử, chỉ là hiện nay ta có một chuyện phải làm gấp, không thể rảnh rỗi, còn sắp tới muội tử không nói dạy ta ta cũng xin theo học đấy.

Hoàng Dung định hỏi nàng có chuyện gì gấp, nhưng nhìn thấy thần sắc của nàng rõ ràng là không muốn cho người ta biết, cũng không muốn nhắc tới, nên lập tức không hỏi gì nữa, nghĩ thầm: -Cô ta văn nhã xinh đẹp thế này, chủ ý trong lòng có thể biết là rất chắc chắn. Chuyện cô ta không muốn nói thì không thể hỏi được đâu.

Cuối giờ Mùi đầu giờ Ngọ. Mục Niệm Từ vội vã ra khỏi khách điểm, chiều tối mới về. Hoàng Dung thấy nàng có vẻ vui mừng nhưng làm ra vẻ không biết gì ăn cơm tối xong, hai cô gái ngủ chung một phòng. Hoàng Dung lên giường trước, nhìn trộm thấy Mục Niệm Từ tay chống cằm, ngồi ngơ ngẩn xuất thần trước ngọn đèn, như có rất nhiều tâm sự, lúc ấy bèn nhắm mắt giả như ngủ rồi. Qua một hồi, chỉ thấy nàng lấy ra một khối gì đó, trong gói hành lý tùy thân, nhẹ nhàng để lên môi.

Rồi cầm chặt trong tay nhìn chăm chăm, trên mặt đầy vẻ ôn nhu. Hoàng Dung nhìn qua lưng nàng, chỉ thấy là một tấm đoạn như cái khăn, trên dùng chỉ màu thêu mấy bông hoa gì đó. Đột nhiên Mục Niệm Từ xoay mau người lại, vung chiếc khăn lên không một cái. Hoàng Dung giật mình vội nhắm mắt lại, tim đập thình thịch.

Chỉ thấy trong phòng có tiếng gió khê vang lên, nàng mở hé mắt lại thấy Mục Niệm Từ đi vòng lại giường đánh hờ một chiêu, chiếc khăn thêu đã vất lên vai, té ra đó là một đoạn ống tay áo bị xé rách. Nàng đột nhiên hiểu ra: -Hôm ấy cô ta tỷ võ với tiểu vương gia, đây là giật ra từ cuff của y đây.

Chỉ thấy Mục Niệm Từ khóe môi hơi lộ nét cười, chắc là đang hồi tưởng lại tình cảnh hôm ấy, lúc thì khế đá một cước, cách một lúc lại đánh một quyền, có lúc thì dựng ngược lông mày, tay áo phất nhẹ, nghiêng nhiên là thần thái vừa khinh bạc, vừa ngạo mạn của Hoàn Nhan Khang. Nàng

cứ thế say sưa một lúc, đi về phía giường.

Hoàng Dung hai mắt nhắm nghiền, biết nàng đang chăm chú nhìn mình, qua một lúc chỉ nghe nàng thở dài nói: -Người đẹp lắm!

Đột nhiên quay người mở cửa phòng, vạt áo rít gió, đã vượt tường ra ngoài.

Hoàng Dung nảy lòng tò mò, vội vàng theo ra, thấy nàng chạy mau về hướng tây, lập tức khai triển khinh công đuổi theo. Nàng võ công cao cường hơn Mục Niệm Từ nhiều, không bao lâu đã đuổi kịp, khi còn cách hơn mười trượng thì chạy chậm lại, đề phòng bị phát giác. Chỉ thấy Mục Niệm Từ chạy vào thị trấn, sau khi vào trấn thì nhảy lên nóc nhà, nhìn quanh rồi lập tức phóng về một ngôi lầu cao phía nam. Hoàng Dung thấy cổng tòa phủ đệ này vô cùng rực rỡ, trước cổng lớn treo hai ngọn đèn lồng lớn, trên đèn viết năm chữ vàng Khâm sứ nước Đại Kim, dưới đèn có bốn tên quân Kim cầm yêu đao canh cửa. Nàng từng nhiều lần ra vào các phủ đệ nhưng chưa từng thấy tình trạng thế này, nghĩ thầm: -Cô ta ăn trộm tiền bạc của Khâm sứ nước Đại Kim, như thế rất hay, đợi cô ta lấy trước, mình cũng theo vào nhân dịp phát tài.

Lúc ấy theo Mục Niệm Từ vòng qua hậu viện, cùng yên lặng chờ một lúc, lại theo nàng vượt qua tường, sát tường là một tòa hoa viên, thấy nàng luồn lách giữa đám cây hoa non bộ tìm đường đi về phía trước cũng từng bước từng bước theo sau. Chỉ thấy dãy sương phòng phía đông có ánh đèn chiếu ra, sau cửa sổ hiện ra một cái bóng đàn ông, dường như đang đi đi lại lại trong phòng.

Mục Niệm Từ thông thả bước tới gần, hai mắt dán vào bóng đen, nhìn chăm chăm không chớp. Qua hồi lâu người trong phòng vẫn đi qua đi lại. Mục Niệm Từ cũng vẫn ngơ ngẩn nhìn vào cái bóng tới mức xuất thần.

Hoàng Dung không chịu nổi nữa, tự nhủ: -Mục tử tử làm việc như thế thật không sáng khoái, xông vào điểm huyết y cho xong, nhìn y nhiều làm gì?

Lúc ấy bèn vòng ra một phía của sương phòng, nghĩ: -Mình vất vả thay cô ta cho xong, điểm huyết người này rồi thì mình sẽ núp đi cho cô ta hoảng sợ một phen.

Đang định xô cửa nhảy vào, chợt nghe cửa sương phòng két một tiếng mở ra, một người bước vào phòng nói: -Bẩm đại nhân, mới rồi ngựa trạm có đưa bẩm thiếp tới, Đoàn Chỉ huy sứ đón tiếp Khâm sứ ngày mai sẽ tới.

Người bên trong gật gật đầu ờ một tiếng, người bẩm báo lại lui ra.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Té ra người trong phòng là Khâm sứ nước Đại Kim, vậy thì Mục tử tử ắt có mưu đồ khác, không phải là để trộm tiền cướp vật, mình không thể lỗ mắng được.

Rồi dùng móng tay đập nước bọt chọc một lỗ phía dưới tờ giấy dán cửa sổ ghé mắt nhìn vào bên trong một vòng, hoàn toàn bất ngờ vì người đàn ông áo gấm đai thêu bên trong chính là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang. Y trên tay cầm một vật đen bóng, không ngừng vuốt ve, bước tới bước lui, mắt nhìn lên trần nhà tựa hồ cô rất nhiều tâm sự, chờ y đi tới gần ngọn nến. Hoàng Dung nhìn thấy rất rõ trong tay y là cầm một mũi thương sắt, đầu thương đã rỉ sét, cả mũi lẫn cán bị gãy chỉ còn hơn một thước.

Hoàng Dung không biết đoạn thương này là di vật của Dương Thiết Tâm cha ruột y, chỉ biết là có liên quan tới Mục Niệm Từ, thăm thấy buồn cười Hai người các người một người múa tay áo xuất thần, một người vuốt mũi thương trầm tư, tuy nói là cách nhau trong tấc gang mà như chân trời góc bể, bất giác khúc khích bật cười một tiếng.

Hoàn Nhan Khang lập tức giật mình, vung tay một cái phẩy tắt ngọn nến, quát: - Ai?

Lúc ấy Hoàng Dung đã vọt tới sau lưng Mục Niệm Từ, hai tay làm thành vòng tròn, tay phải từ ngoài đưa vào bên trái, tay trái từ trên chọc xuống dưới, một kéo một dắt, tuy dùng lực rất nhẹ nhưng hai tay đều ấn đúng yếu huyệt trên người Mục Niệm Từ, lập tức khiến nàng không động đậy gì được, đó là chiêu Nghịch nã trong bảy mươi hai đường Cầm nã thủ. Mục Niệm Từ có muốn chống cự cũng đã không kịp. Hoàng Dung cười nói: -Tỷ tỷ đừng sợ, ta đưa ngươi vào gặp người trong mộng.

Hoàn Nhan Khang mở cửa phòng đang định vọt ra, chợt nghe một giọng con gái cười nói: -Là người trong mộng của người tới đây, mau đón lấy.

Hoàn Nhan Khang hỏi: -Cái gì?

Thì một thân người mềm mại thơm mát đã bay vào trong tay mình, vừa ngẩn người thì cô gái phát thoai đầu tiên đã nhảy lên đầu tường cười nói: -Tỷ tỷ, người tạ ơn ta thế nào?

Chỉ nghe giọng cười trong như ngọc khua xa dần, cô gái trong lòng cũng đã giã ra rơi xuống đất.

Hoàn Nhan Khang không hiểu gì, chỉ sợ cô ta làm mình bị thương, vội lui lại mấy bước hỏi: -Ai?

Mục Niệm Từ khẽ nói: -Người nhớ ta không?

Hoàn Nhan Khang rõ ràng nhận ra được giọng nói của nàng, hoảng sợ nói: -Là..., là Mục cô nương à?

Mục Niệm Từ nói: -Không sai, là ta đây.

Hoàn Nhan Khang nói: -Còn có ai đi với cô đây?

Mục Niệm Từ nói: -Mới rồi là một người bạn bấy bọ của ta, ta cũng không biết cô ta lên đi theo.

Hoàn Nhan Khang bước vào phòng, thấp sáng ngọn nến, nói: -Mời vào.

Mục Niệm Từ cúi đầu bước vào ngồi xuống một chiếc ghế, cúi đầu không nói, tim đập thình thình. Hoàn Nhan Khang dưới ngọn nến nhìn thấy thần sắc nàng vừa mừng rỡ vừa sợ hãi, mặt trắng bệch xen lẫn màu hồng, dáng vẻ thẹn thò mười phần khả ái, bất giác động tâm, dịu dàng nói: -Đêm khuya cô tìm tới đây, có chuyện gì vậy?

Mục niệm Từ cúi đầu không đáp. Hoàn Nhan Khang nhớ lại cha ruột chết thảm, đối với nàng đột nhiên cũng nảy lòng thương xót, khẽ nói: -Cha cô đã mất rồi, từ nay về sau cô cứ ở nhà ta thôi, ta sẽ coi cô như em ruột.

Mục Niệm Từ cúi đầu nói: -Ta là nghĩa nữ của cha, không phải là con ruột của ông ...

Hoàn Nhan Khang sực hiểu ra; Cô ta là muốn nói với mình, giữa hai người không có quan hệ ruột thịt gì cả.

Bèn đưa tay nắm tay phải của nàng, cười khẽ một tiếng. Mục Niệm Từ mặt mũi đỏ bừng, nhè nhẹ giật ra không được, cũng để mặc cho y nắm, đầu càng cúi thấp hơn. Hoàn Nhan Khang trong lòng chột rạo rức, đưa tay trái bóp chặt vai nàng, hạ giọng nói khẽ vào tai nàng;

-Đây là lần thứ ba ta ôm cô đấy. Lần thứ nhất là hôm tỷ võ, lần thứ hai là mới rồi ngoài cửa, lần này mới thật là chúng ta một chỗ không có ai bên cạnh.

Mục Niệm Từ ờ một tiếng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào khoan khoái, quả thật là bình sinh mới gặp được lần đầu.

Hoàn Nhan Khang ngửi thấy mùi u hương thiếu nữ, lại cảm thấy thân hình nàng run lên, cũng bất giác thần hồn say sưa qua một lúc, hạ giọng nói: -Cô làm sao tìm được tới chỗ ta?

Mục Niệm Từ nói: -Ta từ kinh theo người tới thẳng đây, đêm nào cũng nhìn bóng người qua cửa sổ, nhưng vẫn không dám ...

Hoàn Nhan Khang thấy nàng có tình sâu như thế vô cùng cảm động, cúi đầu hôn vào trán nàng một cái, chỗ miệng chạm vào thấy nóng như lửa đốt, lập tức lửa tình như sôi, ôm chặt lấy nàng hôn thật lâu qua một hồi lâu mới buông ra. Mục Niệm Từ khẽ nói: -Ta không có cha có mẹ, người đừng.., đừng hắt hủi ta.

Hoàn Nhan Khang ôm chặt nàng vào lòng, thong thả vuốt tóc nàng, nói: -Cô yên tâm! Ta vĩnh viễn là người của cô, cô vĩnh viễn là người của ta, được không?

Mục Niệm Từ vô cùng vui mừng, ngẩng đầu lên nhìn vào hai mắt Hoàn Nhan Khang, gật gật đầu.

Hoàn Nhan Khang thấy nàng hai má đỏ bừng, sóng mắt long lanh, đời nào còn giữ được, thở ra một hơi, thổi tắt ngọn nến, ôm nàng tới cạnh giường đặt xuống, tay trái đè chặt xuống, tay phải cởi quần áo của nàng.

Mục Niệm Từ vốn đã như say như ngây, lúc ấy bàn tay nóng ran của y sờ tới làn da mình, lập tức giật mình, dùng sức giằng ra khỏi vòng tay của y, lăn vào phía trong giường, hạ giọng nói: -Không, không được như thế!

Hoàn Nhan Khang lại ôm chặt nàng nói: -Ta nhất định sẽ cưới cô, sắp tới nếu ta phụ lòng thì sẽ bị loạn đao phân thân, không được chết yên lành.

Mục Niệm Từ đưa tay bịt miệng y, nói: -Đừng thề, ta tin người mà.

Hoàn Nhan Khang vội vàng ôm chặt nàng, run giọng nói: -Vậy thì cô phải nghe lời ta.

Mục Niệm Từ van nài: -Đừng..., đừng ...

Hoàn Nhan Khang lửa tình như sôi, cởi bừa áo quần của nàng.

Mục Niệm Từ hai tay xô ra, dùng đến năm thành công lực. Hoàn Nhan Khang không ngờ nàng đến lúc này lại sử dụng võ công, hai tay lập tức bị nàng gạt ra. Mục Niệm Từ nhảy xuống đất, chụp lấy mũi thương sắt trên bàn, nhắm vào giữa ngực mình rơi nước mắt nói:

-Người mà bước qua, ta sẽ chết trước mặt người.

Hoàn Nhan Khang lửa tình đầy lòng lúc ấy lập tức tắt ngấm, nói: -Có gì cứ từ từ nói, cần gì phải thế?

Mục Niệm Từ nói: -Ta tuy là con gái nhà nghèo phiêu bạt giang hồ nhưng cũng không phải là hạng bán thân, không biết tự ái. Nếu người thật lòng yêu ta, thì phải kính trọng ta. Ta kiếp này quyết không có ý khác dù là đao sắc kềm cửi cũng quyết ý theo người. Sắp tới..., sắp tới nếu có ngày động phòng hoa chúc, tự nhiên..., tự nhiên sẽ theo ý người. Nhưng nếu hôm nay người muốn coi thường ta, thì ta chỉ có chết mà thôi, mấy câu ấy nói rất khế nhưng ngữ khí chém đinh chặt sắt không có chút nào do dự.

Hoàn Nhan Khang thềm thấy kính phục, nói: -Muội tử đừng tức giận, là ta không phải.

Rồi lập tức xuống giường thấp nền lên.

Mục Niệm Từ nghe y nhận lỗi, lập tức mềm lòng, nói: -Ta ở nhà cũ của nghĩa phụ tại thôn Ngưu Gia, phủ Lâm An đợi người, tùy người đến lúc nào..., cho người mai mối tới.

Dừng lại một lúc, lại hạ giọng nói: -Người suốt đời không tới thì ta cũng chờ người, suốt đời thôi.

Lúc ấy Hoàn Nhan Khang đối với nàng vừa kính vừa yêu, vội nói: -Muội tử không cần đa nghi, sau khi ta xong việc công, sẽ lập tức tới thân nghênh, kiếp này đời này quyết không phụ nàng đâu.

Mục Niệm Từ duyên dáng mỉm cười, quay người ra cửa. Hoàn Nhan Khang kêu lên: -Muội tử đừng đi. Chúng ta nói chuyện một lúc nữa đã.

Mục Niệm Từ quay đầu vẫy vẫy tay, không ngừng chạy đi.

Hoàn Nhan Khang đưa mắt nhìn theo bóng nàng vượt tường ra ngoài, ngẩn ngơ xuất thần, chỉ thấy gió rung cành cây, mấy đốm sao trời, quay trở vào phòng thì nước mắt trên ngọn thương chưa khô, mùi hương trên gối chăn còn đượm, nhớ lại việc vừa rồi thật là như một giấc mộng. Chỉ thấy trên nệm còn vương lại mấy sợi tóc lúc nàng giã giụa rụng ra. Hoàn Nhan Khang nhặt tất cả cho vào hủ bao. Ý lúc đầu tỷ võ với nàng vốn chỉ là nhất thời khinh bạc hiểu sự chứ tuyệt nhiên không có ý nghĩ cưới xin, nào ngờ nàng lại từ kinh đô theo mình suốt dọc đường, tối nào cũng tới nhìn bóng mình qua cửa sổ, tình sâu gắn bó như thế, bất giác vô cùng cảm động, mà nàng giữ thân trong trắng lại càng khiến người kính phục, bất giác lúc thì cười khẽ lúc thì thở dài, nghĩ ngợi mông lung dưới đèn, mê mẩn không thôi.